

APOKALIPSI

Hyrje

(Dan 2,28)

1 Në këtë libër është shkruar ajo që Perëndia (Ati) i zbuloi Mesisë. Me këtë ai donte t'u tregonte shërbëtorëve të tij atë që do të ndodhë së shpejti.

Mesia ia dërgoi engjëllin e tij Gjonit për t'ia treguar këtë. ²Gjoni është dëshmitar për atë që ia shpalli Perëndia dhe për atë që Jezusi, Mesia, ia vërtetoi me anë të vegimeve.

³Lum ai që e lexon këtë libër dhe ata që i dëgjojnë këto fjalë profetike dhe i zbatojnë ato që janë të shkruara në të, sepse koha e caktuar për realizimin e tyre është afër.

Përsëritjet drejtuar shtatë kishave

(Ps. 89,37.27; Is. 55,4; Dal. 19,6; Dan. 7,13; Zak. 12,10.14)

⁴Gjoni ua drejton këtë zbulim shtatë bashkësive (fetare) në provincën e Azisë së Vogël. Hir dhe paqe nga Perëndia, që është, që ishte dhe që po vjen, dhe nga shtatë shpirtrat që qëndrojnë para fronit të tij, ⁵dhe nga Jezusi, Mesia, Dëshmitari besnik që u ringjall i pari nga të vdekurit, dhe që sundon mbi mbretërit e tokës!

Ai na do dhe derdhi gjakun e tij për ne, që të na çlirojë nga mëkatet tona. ⁶Ai na ka emëruar bashkësundimtarë dhe priftërinj në mbretërinë e tij, që t'i shërbejmë Perëndisë, Atit të tij. Prandaj Atij i qoftë lavdi dhe pushtet përgjithmonë! Amen.

⁷Ja, Jezusi, Mesia, po vjen me re! Të gjithë do ta shohin, edhe ata që e shpuan. Të gjitha fiset e tokës ♦ do të vajtojnë për shkak të tij. Po. Amen! ⁸Zoti Perëndi thotë: «Unë jam i Pari dhe i Fundit – Ai që është, që ishte dhe që po vjen, i Gjithëpushtetshmi.»

♦ d.m.th e tokës së Izraelit. shih Zak 12,10-13,2). Që nga çast kur kisha është lartësuar para Ditës së Zotit, deri kur ajo zbret në tokë përsëri (ndoshta një interval prej 24 orësh), ajo është e dukshme në qiell me Krishtin për ta parë të gjithë. Është ky fenomen që bind Izraelin se ky është Mesia e vërtetë që çon në pendimin e tyre (të përmendur këtu) dhe në kthimin e tij në fe.

Mesia i shfaqet Gjonit

(Dan. 7,13; 10,5; 7,9; 10,6. Ezek. 1,24; 43,2; Is. 44,6; 48,12; Apok. 2,8; 22,13)

⁹Unë jam Gjoni, vëllai juaj, i cili është i lidhur me Jezusin si ju. Për këtë arsye jetoj në kohën e përndjekjes si ju, prandaj mund të mbahem si ju dhe të jem bashkë me ju në mbretërinë e Perëndisë. Më internuan në ishullin Patmos, sepse shpallja botërisht fjalën e Perëndisë dhe të vërtetën që njoftoi Jezusi. ¹⁰Më pushtoi Shpirti i Perëndisë dhe e gjeta veten në Ditën e Zotit. ♦ Dëgjova pas meje një zë të madh që tingëllonte si bori.

¹¹Ai tha: «Atë që do të shohësh, shkruaje në një libër dhe dërgojua shtatë bashkësive (fetare): në Efes, Smirnë, Pergam, Tiatirë, Sardë, Filadelfi dhe Laodice!»

¹²Unë u ktheva për të parë se kush po fliste me mua. Atëherë pashë shtatë shandanë të artë. ¹³Në mes të shandanëve qëndronte Dikush me pamje njeriu. ♦♦ Ishte veshur me një petk të gjatë dhe kishte ngjeshur tërthor parzmës një brez të gjerë ari. ¹⁴Flokët në kokë i kishte të bardhë si leshi, si bora. Sytë i kishte si flaka e zjarrit. ¹⁵Këmbët i shkëlqenin si ari i lëmuar që skuqet në shkritore dhe zëri i tingëllonte si gjëmimi i ujëvarës. ¹⁶Në dorën e djathtë mbante shtatë yje, dhe nga goja i dilte një shpatë e mprehtë me dy tehe. Fytyra i ndriçonte si dielli në mesditë.

¹⁷Kur e pashë, i rashë përmbys para këmbëve si i vdekur. Ai vuri mbi mua dorën e djathtë dhe tha: «Mos ki frikë! Unë jam i Pari dhe i Fundit. ¹⁸Unë jam Ai që vepron! Isha i vdekur, por tani jam i gjallë përgjithmonë. Unë kam pushtet mbi vdekjen dhe mbi botën e të vdekurve. ¹⁹Shkruaje atë që sheh – së pari, atë që i përket së tanishmes dhe pastaj, atë që do të ndodhë në të ardhmen. ²⁰A i sheh yjet në dorën time të djathtë dhe shtatë shandanët e artë? Unë do të tregoj kuptimin e tyre: shtatë yjet janë lajmëtarët ♦♦ e shtatë bashkësive (fetare), kurse shtatë shandanët janë vetë shtatë bashkësitë.

♦ Kjo do të nënkuptojë se libri ka të bëjë me Ditën e Zotit, i cili ka të bëjë kryesisht me ndëshkimin e botës (3,5 vitet e fundit të 70-tëve të 70-të të Danielit) dhe me një kohë provash për Izraelin (krh. 1 Sel. 5,4). ♦♦ fjj. Biri i Njeriut (shih. Daniel 7,13-14). ♦♦ fjj. engjëjt.

Letra drejtuar kishës së Efesit

(Zan. 2,9; Ezek. 28,13; 31,8; Apok. 22,2)

2 Shkruaji lajmëtarit të kishës në Efes:

Kështu thotë ai që mban në dorën e djathtë shtatë yjet dhe që ecën midis ♦ shtatë shandanëve të artë. ²I njoh veprat e tua, përpjekjet e tua dhe qëndrueshmërinë tënde. E di se nuk mund të durosh njerëz të këqij. Ti i vure në provë njerëzit që hiqen si apostuj, por që nuk janë, dhe i nxore gënjeshtarë. ♦ ♦ ³Ke qëndrueshmëri. Për shkakun tim ke vuajtur, e megjithatë nuk të lëshon zemra. ⁴Megjithatë, tek ti gjeta këtë të metë: dashurinë tënde të parë e ke lënë. ⁵Merre me mend se nga çfarë lartësie re. Kthehu dhe vepro si në fillim. Në qoftë se nuk kthehesh, do të vij që ta largoj shandanin tënd nga vendi. ⁶Por një gjë flet në të mirën tënde: i urren veprat e nikollaitëve, ♦ ♦ të cilat i urrej edhe vetë.

⁷Kush mund të dëgjojë, ta dëgjojë me vëmendje atë që Shpirti i shenjtë u thotë bashkësive (fetare)!

Atij që del fitimtar, do t'i jap të drejtën të hajë nga pema e jetës që është në parajsën e Perëndisë. ●

♦ Kjo jep të kuptojë se Jezusi rregullon fitilat dhe rimbush vajin e shandanëve, që të vazhdojnë të ndriçojnë. Me anë të këtyre mesazheve drejtuar shtatë kishave, thënë ndryshe Jezusi nxit dhe ndreq sjelljen e tyre, që ata të dëshmojnë më mirë për të. Në të njëjtën mënyrë te Gjn 14 Jezusi flet për krasitjen e hardhive. ♦ ♦ d.m.th. të dërguarit – do të jenë ata që pretendonin të jenë dërguar nga kisha mëmë e Jeruzalemit. ♦ ♦ ♦ sekt gnostik me prirje për spekulime, kompromise dhe imoralitet. Jezabela (Itobala e DhV) do të ketë qenë profeteshë e këtij sekti. ● simbolikë e jetës së përjetshme (pavdekësisë). Përfundimet e secilës letër shprehin të njëjtën ide, por në terma të ndryshëm.

Letra drejtuar kishës së Smirnës

(Is. 44,6; 48,12; Apok. 1,17; 22,13)

⁸Shkruaji lajmëtarit të kishës në Smirnë:

Kështu thotë i Pari dhe i Fundit, Ai që kishte vdekur dhe u ringjall: ⁹E di se të përndjekin dhe se je i varfër. Por në të vërtetë, je i pasur. I njoh fyerjet që përhapin për ju njerëzit që hiqen si hebrenj – anëtarë të popullit të Perëndisë. Ata nuk janë të tillë, por i takojnë Satanit. ¹⁰Mos ki frikë nga vuajtjet që do të pësosh. Djalli do të futë disa nga ju në burg për t'ju vënë në provë. Për dhjetë ditë do t'ju përndjekin. Qëndro besnik, edhe në qoftë se kjo do të të kushtojë jetën. Atëherë do t'ju jap, si shpërblim për fitimtarin, jetën e përjetshme.

¹¹Kush mund të dëgjojë, ta dëgjojë me vëmendje atë që Shpirti i shenjtë u thotë bashkësive: Kush del fitimtar, atë nuk do ta dëmtojë vdekja e dytë.

Letra drejtuar kishës së Pergamit

(Num. 22,5-7; 25,1-3; 31,16; Br. 23,4, Is. 16,14-15; 33,34; Is. 62,2; 65,15)

¹²Shkruaji lajmëtarit të kishës në Pergam:

Kështu thotë ai që e ka shpatën e mprehtë me dy tehe: ¹³E di se banon atje ku gjendet fronti i Satanit. ♦ Ti qëndrove besnik ndaj meje dhe nuk e mohove besimin tek unë, as kur dëshmitarin tim besnik, Antipën, e vranë te ju, aty ku banon Satani.

¹⁴Megjithatë, tek ti gjeta këtë të metë: mes jush ka dishepuj të mësimit të Bilamit. Atë e nxiti Balaku për t'i shpënë izraelitët në mëkat. Ata hëngrën mishin e flijuar për nder të idhujve dhe bënë imoralitet. ¹⁵Mes jush, gjithashtu, ka disa që ndjekin mësimin e nikollaitëve. ¹⁶Kthehu! Përndryshe, do të vij së shpejti te ti dhe do t'i ndëshkoj ata me shpatën e gojës sime.

¹⁷Kush mund të dëgjojë, ta dëgjojë me vëmendje atë që Shpirti i shenjtë u thotë bashkësive: Atij që del fitimtar, do t'i jap të hajë nga mana e fshehur. ♦ ♦ Do t'i jap, gjithashtu, një gur të bardhë ♦ ♦ dhe mbi këtë gur do të jetë shkruar një emër i ri, ● të cilin nuk e njeh askush përveç atij që e merr.

♦ Pergami ishte selia e kultit perandorak. ♦ ♦ pavdekshmëria – mana ishte dhurata personale e Mesisë. ♦ ♦ guri i atletit fitimtar jepte hyrje të lirë në festa publike (këtu, pra, në qiell). ● fat i ri (në qiell).

Letra drejtuar kishës së Tiatirës

(1 Mbr. 16,31; 2 Mbr. 9,22.30; Ps. 7,10; 61,13; Jer. 17,10; Ps. 2,8-9)

¹⁸Shkruaji lajmëtarit të kishës në Tiatirë:

Kështu thotë Biri i Perëndisë, sytë e të cilit ndizen si flaka e zjarrit dhe këmbët e të cilit ndritin si ar i lëmuar. ¹⁹I njoh veprat e tua: dashurinë, fenë e qëndrueshme, shërbimin dhe qëndrueshmërinë tënde. E di se tani bën edhe më shumë vepra se më parë.

²⁰Megjithatë, tek ti gjeta këtë të metë: duron atë Jezabelë ♦ që hiqet si profeteshë. Me mësimin e saj ajo i shtyn shërbëtorët e mi të bëjnë imoralitet dhe të hanë mish kushtuar idhujve. ²¹Unë i dhashë kohë të kthehet, por ajo nuk do ta lërë jetën e saj të shthurur. ²²Prandaj do ta hedh në shtratin e sëmundjes. Të gjithë ata që janë të lidhur me të, do të vuajnë gjëra të tmerrshme, në qoftë se nuk i ndërpresin marrëdhëniet me këtë grua. ²³Edhe ndjekësit e saj do t'i ndëshkoj me vdekje. Atëherë të gjitha bashkësitë do ta kenë të qartë se unë i njoh mendimet dhe dëshirat më të fshehta të njerëzve. Me secilin nga ju do të sillem sipas veprave të tij.

²⁴Por ju të tjerët në Tiatirë nuk e ndoqët këtë mësim të rremë. Ju nuk u njohët me të ashtuquajturat «të fshehta të thella» të Satanit. Për këtë nuk do t'ju vë në prova të tjera. ²⁵Mbahuni pas kësaj që keni, derisa të vij.

²⁶Atij që del fitimtar, d.m.th. atij që vepron gjer në fund sipas vullnetit tim, do t'i jap pushtet mbi kombet, të njëjtin pushtet që mora nga Ati im: ²⁷ai do të sundojë mbi to me skeptër hekuri dhe do t'i thyejë ato si enë argjile. ²⁸Si shenjë pushteti do t'i jap Yllin e mëngjesit.

²⁹Kush mund të dëgjojë, ta dëgjojë me vëmendje atë që Shpirti i shenjtë u thotë bashkësive!

♦ fjj. atë grua ose gruaja jote (d.m.th. gruaja e kryetarit të kishës).

Letra drejtuar kishës së Sardit

(Mt. 24,43-44; Lk. 12,39-40; Apok. 16,15; Is. 32,32-33; Ps. 68,28; Mt. 10,32; Lk. 12,8; Apok. 19,12)

3 Shkruaji lajmëtarit të kishës në Sard:

Kështu thotë ai të cilit i shërbejnë shtatë shpirtrat e Perëndisë dhe që ka në dorë shtatë yjet:

I njoh veprat e tua: e di edhe se mbahesh si bashkësi e gjallë, por në të vërtetë je e vdekur. ²Zgjohu dhe forco atë që është ende gjallë, që të mos vdesë. Të vura në provë dhe zbulova se veprat e tua janë bërë me gjysmë zemre në sy të Perëndisë sime.

³Mendo për lajmin e mirë që dëgjoje! Kujtohu se sa me zjarr e pranove. Qëndro besnik ndaj tij dhe jeto siç jetove më parë. Në qoftë se nuk zgjohesh, do të të zë në befasi si vjedhës: nuk do të dish në ç'orë do të vij kundër teje. ⁴Por disa nga ju në Sard nuk u njollosën. Ata janë të denjë të jenë të veshur me petka të bardha dhe të jenë gjithnjë pranë meje.

⁵Kush del fitimtar, do të jetë i veshur me një petk të tillë të bardhë. Emrin e tij nuk do ta fshij nga libri i jetës. Do të dëshmoj botërisht para Atit tim dhe para engjëjve të tij se ai më takon mua.

⁶Kush mund të dëgjojë, ta dëgjojë me vëmendje atë që Shpirti i shenjtë u thotë bashkësive!

Letra drejtuar kishës së Filadelfit

(Job. 12,14; Is. 43,4; 49,23; 60,14; 62,2; 65,15; Apok. 21,2)

⁷Shkruaji lajmëtarit të kishës në Filadelfi:

Kështu thotë i Shenjti, i Vërteti. Ai ka çelësin e Davidit. ♦ Atje ku hap ai, nuk mund të mbyllë më askush, e atje ku mbyll ai, nuk mund të hapë më askush. ⁸I njoh veprat e tua dhe e di se fuqia jote është e vogël. Megjithatë, udhëzimet e mia i ndoqe dhe u tregove besnikë ndaj meje. Para teje hapa derën që nuk mund ta mbyllë askush. ⁹Dëgjo mirë: unë do të sjell te ju disa nga sinagoga e Satanit – që mbahen si hebrenj e në të vërtetë nuk janë, por gënjejnë. Do të bëj që të bien përmbys para teje dhe të të nderojnë. Ata do ta pranojnë se ju jeni populli im i dashur. ♦ ♦ ♦ ¹⁰Meqë e zbatove urdhrin tim për të qëndruar besnik, edhe unë do të të ruaj në ♦ ♦ ♦ kohën e provës së rëndë, e cila do të lëshohet së shpejti mbi mbarë botën për t'i vënë në provë të gjithë njerëzit.

¹¹Do të vij së shpejti! Ruaje mirë atë që ke; përndryshe, të tjerët do ta marrin kurorën tënde fitimtare.

¹²Atë që del fitimtar, do ta bëj shtyllë në tempullin e Perëndisë tim, dhe ai do të mbetet atje gjithmonë. Mbi të do të shkruaj emrin e Perëndisë tim dhe emrin e qytetit të Perëndisë tim. Ky qytet është Jerusalemi i ri që do të zbresë nga qielli, nga Perëndia sime. Në të do ta shkruaj edhe emrin tim të ri.

¹³Kush mund të dëgjojë, ta dëgjojë me vëmendje atë që Shpirti i shenjtë u thotë bashkësive!

♦ d.m.th. ka të drejtën të pranojë ose të përjashtojë nga mbretëria qiellore.

♦♦ d.m.th. i zgjedhur. Në vitin 85, hebrenjtë i kishin shtuar liturgjisë së tyre fragmentin që vijon: «Që nazareasit (d.m.th. të krishterët) dhe heretikët e tjerë të shkatërrohen dhe të fshihen nga Libri i jetës.» ♦♦♦ Parafjala greke e përmendur këtu është *ek* (të kalojë me sukses) e jo *apo* (të ikë nga).(shih Apok 7,14). Teksti hebraik ka: *bajom masa* (në ditën e provës)

Letra drejtuar kishës së Laodicesë

(Fu. 3,12; Heb.12,6)

¹⁴Shkruajti lajmëtarit të kishës në Laodice:

Kështu thotë i Besueshmi, Dëshmitari besnik dhe i vërtetë, Autori i krijimit të Perëndisë:

¹⁵I njoh veprat e tua: e di se nuk je as i ftohtë, as i nxehtë! Sikur të ishe i ftohtë ose i nxehtë! ¹⁶Por nuk je as i ftohtë, as i nxehtë: ti je i vakët. Prandaj do të të vjell nga goja ime! ¹⁷Ti thua: «Ne jemi të pasur e të pajisur mirë; nuk na mungon gjë.» Por nuk e di se je fatkeq dhe i mjerë. Je i varfër, i zhveshur dhe i verbër. ¹⁸Po të këshilloj të blesh prej meje ar të lëmuar. Atëherë do të pasurohesh. Të këshilloj të blesh, gjithashtu, petka të bardha, që të mos qëndrosh i zhveshur e të turpërohesh. Bli barin për të lyer sytë, që të shohësh! ¹⁹Unë i qortoj dhe i ndëshkoj ata që i dua. Merre seriozisht, pra, këtë paralajmërim dhe kthehu!

²⁰Dëgjo mirë: unë qëndroj te dera dhe trokas: në qoftë se dikush ma dëgjon zërin dhe ma hap derën, do të hyj tek ai. Do të ha darkë me të dhe ai me mua.

²¹Atij që del fitimtar, do t'i jap të drejtën të qëndrojë me mua në fronin tim, siç dola vetë fitimtar dhe tani jam i ulur bashkë me Atin tim në fronin e tij.

²²Kush mund të dëgjojë, ta dëgjojë me vëmendje atë që Shpirti i shenjtë u thotë bashkësive.»

Adhurimi në qiell dhe përgatitjet për dënimin e botës

(Ezek. 1,26-28; 10,1; Is. 19,16; Ezek. 1,13; Zak. 4,2; Apok. 1,4; 8,5; 11,19; 16,18; Ezek. 1,5-10 – 10,22; 10,14; Is. 6,2-3; Ezek. 1,18; 10,12)

4 Pastaj ngrita sytë dhe pashë në qiell një derë të hapur. Zëri që foli me mua më parë e që ushtoi si bori, tha: «Hip këtu dhe do të të tregoj atë që do të ndodhë më vonë.»

²Menjëherë kalova në vegim me anë të Shpirtit të shenjtë. Në qiell ishte një fron dhe Dikush që qëndronte ulur mbi të. ³Fytyra e tij ndriçonte si gurët e çmuar të jaspisit dhe të sardit. Mbi fron ishte një ylber që ndrinte si smerald. ⁴Përreth fronit kishte 24 frone të tjera. Mbi ta qëndronin 24 anëtarët e këshillit qiellor ♦ të veshur me rroba të bardha e me kurora të arta në kokë. ⁵Nga fronti dilnin vetëtima, britma dhe rrufe. Para fronit digjeshin shtatë pishtarë të ndezur – d.m.th. shtatë shpirtrat e Perëndisë. ⁶Në planin e parë ishte diçka si det i qelqtë, i pastër si kristal. Menjëherë përreth fronit ishin katër qenie engjëllorë ♦♦ plot me sy para dhe pas. ⁷I pari dukej si luan, i dyti si dem, i treti kishte fytyrë njeriu dhe i katërti ishte si shqiponjë në fluturim. ⁸Secila prej këtyre katër qenieve engjëllorë kishte gjithandej nga gjashtë krahë; përreth dhe përbrenda ishte e mbushur me sy. Ditë e natë thonë pa pushim:

«I shenjtë! I shenjtë! I shenjtë është Zoti, Perëndia e gjithëpushtetshme – Ai që ishte, Ai që është dhe Ai që do të vijë!»

⁹Katër qeniet engjëllorë i japin lavdi, nder dhe falënderim Atij që qëndron në fron, Zotit të gjithëpushtetshëm përgjithmonë. ¹⁰Kurdo që të ndodhë kjo, 24 këshilltarët bien përmbys para Atij që qëndron në fron dhe adhurojnë Atë që jeton përgjithmonë.

Kurorat e tyre i ulin para fronit duke thënë: ¹¹«Ti je Zoti dhe Perëndia jonë. Ti krijove gjithësinë: ajo u bë, sepse ashtu e deshe ti. Prandaj vetëm ti je i denjë që të gjithë të të adhurojnë, të të nderojnë dhe ta pranojnë pushtetin tënd.»

♦ fjj: pleqtë. Dëshmorët nuk marrin kurorat e tyre deri në Apok. 20,4, e cila përkon me ringjalljen e tyre. ♦♦ fjj: gjallesat, d.m.th. kerubët (hebr. *keruvim*) që përfaqësonjë 4 trajtat më të larta të jetës.

Qengji: ekzekutuesi i testamentit eshatologjik të Perëndisë

Is. 29,11; Ezek. 2,9-10; Zan. 49,9; Ps. 11,1,10, Is. 53,7; Zak. 4,10, Ps. 140,2; Ps. 32,3; 97,1; Is. 42,10; Is. 19,6; Apok. 1,6; Dan. 7,10)

5 Në dorën e djathtë të Atij që rrinte në fron, pashë një pergamenë. Pergamena ishte shkruar brenda dhe jashtë dhe vulosur me shtatë vula. ²Pashë një engjëll të fuqishëm që pyeste me zë të lartë: «Kush është i denjë ta hapë pergamenën dhe t'ia zgjidhë vulat?» ³Por nuk gjetën asnjëri as në qiell, as në tokë, as në nëntokë, që ishte i zoti ta hapte pergamenën e të shikonte në të. ⁴Unë qava shumë, sepse askush nuk ishte i denjë ta hapte pergamenën e të shikonte në të. ⁵Atëherë njëri nga anëtarët e këshillit qiellor më tha: «Mos qaj më! Luani nga fisi i Judës, pasardhësi i Davidit, doli fitimtar. Ai mund ta hapë pergamenën dhe shtatë vulat e saj.»

⁶Atëherë vura re një Qengji që qëndronte midis fronit që e mbanin katër qeniet engjëllorë, dhe këshilltarëve. Ai dukej si i therur. Kishte shtatë brirë ♦ dhe shtatë sy. ♦♦ Këta janë shtatë shpirtrat e Perëndisë që dërgohen në mbarë botën. ⁷Qengji iu afrua Atij që rrinte në fron dhe ia mori pergamenën nga dora e djathtë.

⁸Atëherë katër qeniet engjëllorë dhe 24 këshilltarët ♦♦ ranë përmbys para Qengjit. Secili këshilltar kishte një harpë dhe një kupë ari plot me temjan, d.m.th. me lutjet e popullit të Perëndisë. ⁹Ata këndonin një këngë të re: «Ti je i denjë ta marrësh pergamenën dhe t'ia zgjidhësh vulat, sepse u there si fli, dhe me anë të gjakut tënd të derdhur fitove njerëz për Perëndinë, njerëz të çdo fisi, gjuhe, populli dhe kombi. ¹⁰I bëre ata mbretër dhe priftërinj për Perëndinë tonë; dhe ata do të sundojnë në tokë.»

¹¹Atëherë në vegim pashë dhe dëgjova mijëra dhe mijëra engjëj, një turmë të panumërt. Rinin bashkë me katër qeniet engjëllorë dhe me këshilltarët rreth fronit ¹²duke brohoritur me zë të lartë: «Qengji i flijuar është i denjë të marrë pushtetin, pasurinë dhe urtësinë, fuqinë dhe nderin, lavdinë dhe adhurimin!» ¹³Dhe dëgjova çdo krijesë në qiell, në tokë, në nëntokë dhe në det se si u bashkua me ta duke kënduar me zë të lartë: «Adhurimi dhe nderi, madhështia dhe pushteti i takojnë Atij që rri në fron, dhe Qengjit përgjithmonë!»

¹⁴Katër qeniet engjëllorë iu përgjigjën: «Amen!» Dhe këshilltarët ranë përmbys për të adhuruar.

♦ gjithëfuqishmëri. ♦♦ gjithëdituri. ♦♦♦ Fronet: (gr: *thronoi*) shënojnë qeniet engjëllorë, të cilat ndodhen në praninë e Perëndisë. Ata sigurisht janë 24 anëtarët e Këshillit Qiellor (24 këshilltarët në Ap 20,4.).

Shikimi paraprak i sprovës

(Zak. 1,8; 6,3.6; 1.8; 6.2; 6,2.6; Ezek. 14,21; Is. 13,10; Joel 2,10.31; 3,15; Apok. 11,13; 16,18; Is. 34,4, Apok. 16,20; Is. 19,21; Hosh 10,8; Lk. 23,30; Joel 2,11; Mal 3,2)

6 Atëherë pashë se si Qengji hapi një rën prej shtatë vulave. Dëgjova se si njëra nga katër qeniet engjëllorë tha me një zë si bubullimë: «Eja!»

²Vështrova rreth e rrotull dhe pashë një kalë të bardhë. Kalorësi i tij mbante në dorë një hark; ♦ i dorëzuan një kurorë, dhe ai u nis si pushtues për të bërë pushtime.

³Pastaj Qengji hapi vulën e dytë. Dëgjova se si qenia e dytë engjëllorë tha: «Eja!» ⁴Kësaj here doli një kalë i kuq si gjaku. Kalorësit të tij i dhanë një shpatë të madhe dhe e autorizuan për të sjellë luftë në botë, që njerëzit të vritnin njëri-tjetrin.

⁵Pastaj Qengji hapi vulën e tretë. Dëgjova se si qenia e tretë engjëllorë tha: «Eja!» Vështrova rreth e rrotull dhe pashë një kalë të zi. Kalorësi i tij kishte në dorë një peshore. ⁶Atëherë dëgjova një zë nga rrethi i të katër qenieve engjëllorë që tha: «Një kilogram grurë ose tre kilogramë elb për pagën e një ditë pune. ♦♦ Vetëm çmimi i vajit dhe i verës nuk ndryshon.» ⁷Pastaj Qengji hapi vulën e katërt. Dëgjova se si qenia e katërt engjëllorë tha: «Eja!» ⁸Atëherë pashë një kalë verdhacak. Kalorësi quhej «Vdekje» dhe bota e të vdekurve e ndiqte këmba-këmbës. Atyre u dorëzuan të katërtën e tokës. I autorizuan t'i vritnin njerëzit me anë të shpatës, të urisë, të epidemive dhe të egërsirave.

⁹Pastaj Qengji hapi vulën e pestë. Atëherë në rrëzë të altarit pashë shpirtrat e atyre që ishin vrarë për shkak të fjalës së Perëndisë dhe për shkak të dëshmisë që kishin dhënë. ¹⁰Ata thirrën me zë të fortë: «O Zot, ti je i shenjtë dhe i mban premtimet! Deri kur duhet të presim që t'i thërrasësh në gjyq kombet e tokës për t'i dënuar për vrasjen tonë?» ¹¹Secilit prej tyre iu dha një petk i bardhë dhe iu tha: «Pritni pak, sepse numri juaj nuk është plotësuar ende. Nga bashkëbesimtarët tuaj që i shërbejnë Perëndisë si ju, nuk është vrarë akoma numri i caktuar nga Perëndia.»

¹²Pashë se Qengji hapi vulën e gjashtë. Atëherë ra një tërmet i madh. Dielli u errësua si veshje e zezë që mbajnë vajtuesit, kurse hëna u skuq si gjaku. ¹³Trupat qiellorë ranë mbi tokë si fiku që hedh kokrra të papjekura. ¹⁴Qielli u zhduk si pergamena që

rrotullohet. ♦♦♦ Asnjë mal e asnjë ishull nuk mbetën në vendet e tyre. ¹⁵Të gjithë njerëzit u fshihën në shpellat dhe shpatet e maleve: mbretërit dhe sundimtarët, gjeneralët, të pasurit dhe të fuqishmit, si dhe të gjithë skllëvërit dhe të lirët. ¹⁶U thoshin maleve dhe shpateve: «Bini mbi ne dhe na mbulon nga zemërimi i Qengjit dhe nga fytyra e Atij që qëndron në fron! ¹⁷Erdhi Dita e madhe e hakmarrjes së tyre. Kush mund ta përballojë?» •

♦ një pushtim i perandorisë romake në fund të kohës. E gjithë kjo lexohet si një sulm bërthamor dhe pasojat e tmerrshme. Harku i identifikon ata si persianët, që tregon një sulm nga Lindja. ♦♦ Tetë herë më shumë se çmimi normal! ♦♦♦ Ka të ngjarë të jetë aludim për rënien e fuqive (armiqësore) engjëllore që banojnë në atmosferë (Mt 24,29). Një zhdukje e drejtpërdrejtë e atmosferës do ta bënte ta pamundur vazhdimin e jetës në planetin tonë. • Çdo seri e fatkeqësive / gjykimeve përfundon në të njëjtën pikë: Dita e Zotit. (shih 2 Pt 3). Është nga kjo që kisha do të kursehet dhe jo nga ngushtica e madeh (shih Apok 7,14).

Populli i Zotit dhe prova e fundit

(Jer. 49,36; Dan. 7,2; Zak. 6,5; Ezek. 9,4.6. Dan. 12,1; Is. 49,10; Ps. 22,1-2; Is. 25,8; 49,10; Ezek. 34,23)

7 Pas kësaj pashë katër engjëj që qëndronin në katër anë të botës. Atje mbanin katër erërat, që asnjë erë të mos frynte as mbi tokë, as mbi det, as mbi ndonjë pemë. ²Pashë edhe një engjëll tjetër me vulën e Perëndisë veprues në dorë, që po ngrihej nga lindja në qiell. Ai u thirri me sa zë që kishte, katër engjëjve që Perëndia kishte autorizuar të dëmtonin tokën dhe detin, ³e tha: «Mos shkretëni as tokën, as detin, as pemët, derisa t'i dallojmë me vulën në ballë shërbëtorët e Perëndisë sonë.» ⁴E dëgjova numrin e atyre që ishin dalluar me vulë. Ishin 144.000 ♦ nga të gjitha fiset e popullit të Izraelit; ⁵⁻⁸nga 12.000 prej fiseve të Judës, të Ruvenit, të Gadit, të Asherit, të Naftaliut, të Danit, të Shimonit, të Levit, të Jisakarit, të Zëvulunit, të Josefit e të Benjamin. ⁹Pastaj pashë një turmë të madhe njerëzish, aq shumë që askush nuk mund t'i numëronte. Ishin njerëz prej çdo kombi, fisi, populli dhe gjuhe. Qëndronin në këmbë para fronit dhe para Qengjit, të veshur me rroba të bardha dhe me palma në dorë. ¹⁰Ata thirrën me zë të lartë: «Fitorja vjen nga Perëndia jonë që rri në fron, dhe nga Qengji!» ¹¹Të gjithë engjëjt qëndronin në rreth, përreth fronit, përreth këshilltarëve dhe rreth katër qenieve engjëllorë. Ata ranë përmbys para fronit dhe adhuruan Perëndinë, ¹²duke thënë: «Amen! Adhurimi dhe madhështia, urtësia dhe falënderimi, pushteti dhe fuqia i përkasin Perëndisë sonë përgjithmonë! Amen!» ¹³Njëri nga këshilltarët më pyeti: «Kush janë këta njerëz të veshur me rroba të bardha? Nga vijnë?» ¹⁴Unë iu përgjigja: «Imzot, nuk e di. Ti duhet ta dish me siguri!» Ai më tha: «Këta janë ata që e kaluan sprovën e rëndë e të madhe: ♦♦ i lanë rrobat dhe i zbardhën me anë të gjakut të Qengjit. ♦♦♦ ¹⁵Prandaj qëndrojnë para fronit të Perëndisë dhe i shërbejnë Atij ditë e natë në tempullin e tij. Ai që rri në fron, do t'i mbrojë. ¹⁶Nuk do të kenë më uri kurrë, nuk do të kenë më etje kurrë, nuk do t'i djegë më kurrë as dielli dhe as rrezet e tij, ¹⁷sepse Qengji që është në mes të fronit, do të jetë Bariu i tyre dhe ai do t'i çojë në burimet e ujërave jetëdhënëse. Dhe Perëndia do të fshijë çdo lot nga sytë e tyre.»

♦ Këto ndoshta përfaqësojnë mbetjet hyjnore të Izraelit, të cilat janë vulosur përpara shpëtimit të tyre. Kjo vulosje na kthen në fillim të kreut 6, kur fillon shtrëngimi. ♦♦ fjj. nga (gr. ek). Ne jemi këtu të projektuar për në një kohë në të ardhmen, sepse në këtë fazë shtrëngimi sapo ka filluar. Kjo është tipike për mënyrën në të cilën ky libër fluturon prapa dhe përpara në kohë. ♦♦♦ Shih Is 1,18; Ps 51,7)

Vula e shtatë

(Is. 30,1.3; Am 9,1; Is. 19,16; Lev. 16,12; Ezek. 10,2; Apok. 11,19; 16,19)

8 Kur Qengji hapi vulën e shtatë, në qiell mbretëroi një heshtim për rreth një gjysmë ore. ²Atëherë pashë se si shtatë engjëjve rreth fronit të Perëndisë iu dhanë shtatë trumbeta.

³Një engjëll tjetër erdhi me një temjanicë të artë dhe u paraqit para altarit. Iu dha shumë temjan për t'ia kushtuar Perëndisë, bashkë me lutjet e tërë popullit të Perëndisë ♦ mbi altarin e artë para fronit të Perëndisë. ⁴Nga dora e engjëllit që qëndronte para Perëndisë, u ngrit tymi i temjanit bashkë me lutjet e popullit të Perëndisë. ⁵Pastaj engjëlli mori temjanicën, e mbushi me zjarr nga altari dhe e zbrazti në tokë. ♦♦ Atëherë shpërthyen rrufe dhe vetëtima aq të forta, sa që u lëkund toka.

♦ për hakmarrje. ♦♦ perandoria e rilindur romake e kohës së fundit.

Katër trumbetat e para

(Is. 9,23-25; Ezek. 38,22; Is. 14,12; Jer. 9,15; Is. 13,10; Ezek. 32,7; Joel 2,10,31; 3,15; Zan. 19,28; Is. 10,12-15; Ezek. 9,4; Job. 3,21; Joel 2,4; 1,6; 2,5; Is. 30,1-3; Ps. 113,12-16; 134,15-17; Dan. 5,23)

⁶Pastaj të shtatë engjëjt u bënë gati t'u binin shtatë trumbetave.

⁷Engjëlli i parë i ra trumbetës. Mbi tokë ra breshër e zjarr, të përzier me gjak. U dogj një e treta ♦ e tokës dhe një e treta e pemëve. U dogj mbarë bari i gjelbër.

⁸Pastaj trumbetës i ra engjëlli i dytë. Në det u hodh diçka si mal i ndezur zjarr. Një e treta e detit ♦♦ u bë gjak. ⁹Një e treta e faunës detare ngordhi. U shkatërrua edhe një e treta e anijeve. ¹⁰Pastaj trumbetës i ra engjëlli i tretë. Nga qielli ra një yll i madh që digjej si pishtar. ♦♦ Ai ra në një të tretën e lumenjve dhe të burimeve. ¹¹Ylli quhej «Hidhërim». Një e treta e ujërave u bë e hidhër. Shumë njerëz vdiqën nga ky ujë, sepse ishte i helmuar.

¹²Pastaj trumbetës i ra engjëlli i katërt. U godit një e treta e diellit, një e treta e hënës, si dhe një e treta e planetëve. Drita e tyre humbi një të tretën e shkëlqimit të vet dhe u errësua një e treta e ditës dhe një e treta e natës.

¹³Pastaj pashë një shqiponjë që fluturonte lart në qiell, që thirri me zë të madh: «Tmerr pas tmerrit. Pasi të tre engjëjt e tjerë t'u kenë rënë trumbetave, atyre që banojnë në tokë do t'u ndodhë një e keqe e madhe.»

♦ Perandoria Romake ishte ndarë në tri pjesë. Këtu është pjesa perëndimore që vuan nga pushtimet barbare, por aludimi është gjithashtu për kohën e fundit ♦♦ Deti Mesdhe ♦♦♦ ndoshta një asteroid.

Trumbeta e pestë – sulmi djallëzor

⁹Pastaj trumbetës i ra engjëlli i pestë. Pashë një yll që kishte rënë mbi tokë. Atij i ishte dhënë çelësi i pusit të Humnerës. ²Ai e hapi grykën e tij, dhe që andej doli tym, si tymi i një furre të madhe, që errësoi diellin dhe ajrin. ³Nga tymi dolën mbi tokë karkaleca, të cilëve u ishte dhënë fuqia e akrepave. ⁴I ndaluan që t'u bënin ndonjë dëm barit të tokës, pemëve dhe bimëve të tjera; atyre u lejohej të dëmtonin vetëm ata njerëz që nuk e kishin në ballë vulën e Perëndisë. ♦ ⁵Atyre iu ndalua t'i vritnin ata njerëz; u lejohej vetëm t'i torturonin ata për pesë muaj. Ata duhej të pësonin dhimbjet që i ngajjnë kafshimit të akrepit. ⁶Gjatë këtyre pesë muajve ata do të kërkojnë vdekjen, por nuk do ta gjejnë. Do të dëshirojnë të vdesin, por vdekja do t'u largohet.

⁷Karkalecat dukeshin si kuajt të përgatitur për luftë. Në kokë kishin diçka si kurorë ari dhe fytyrat i kishin si të njerëzve. ⁸Flokët i kishin si flokët e grave dhe dhëmbët si ata të luanëve. ⁹Parzmorja e tyre ishte e mbuluar si me koracë të hekurt. Krahët e tyre bënin një zhurmë si zhurma e shumë karrove të luftës të tërhequra nga kuajt që sulen në luftim. ¹⁰Kishin bishta dhe thimtha si akrepa. Në bisht kishin fuqinë për t'i torturuar njerëzit gjatë pesë muajve. ¹¹Engjëlli që është përgjegjësi i Humnerës, sundon si mbret mbi ta. Hebraisht quhet *Abadon*, kurse greqisht *Apolion*. Kjo do të thotë: «Shkatërruesi». ♦♦

¹²Pas këtyre tmerreve të para do të vijnë edhe dy tmerre të tjera.

♦ Në dritën e këtij vargu duhet të konkludojmë se: ose të dy grupet e paraqitura në Ap 7 janë identike, ose të nënkuptohet që grupi i dytë është vulosur gjithashtu. ♦♦ Neroni e identifikoi veten me këtë zot.

Trumbeta e gjashtë

¹³Pastaj trumbetës i ra engjëlli i gjashtë. Dëgjova një zë që vinte nga katër brirët ♦ e altarit të artë që qëndronte para Perëndisë.

¹⁴Zëri i tha engjëllit të gjashtë që kishte trumbetën: «Zgjidhni katër engjëjt që janë lidhur në lumin e madh, në Eufrat.» ♦♦ ¹⁵Dhe ata u zgjidhën. Ata ishin të përgatitur për atë çast e për atë ditë, për atë muaj e për atë vit, për të vrarë një të tretën e njerëzve.

¹⁶Numri i kalorësve — e dëgjova numrin — ishte dyqind milionë! ¹⁷Pashë kalorësit me kuajt e tyre: parzmoret i kishin ngjyrë zjarri, manushaqeje dhe të verdhë squfuri. Kuajt i kishin kokat si të luanëve dhe nga goja nxirrnin zjarr, tym dhe sqfur.

¹⁸Zjarri, tymi dhe sqfuri janë tri katastrofat me anë të të cilave u vra një e treta e

njerëzve.

¹⁹Veprimi vdekjeprurës i kuajve e ka burimin në gojën e tyre dhe në bishtin e tyre. Bishti i tyre u ngjan gjarpërinjve me kokë. Me anë të tyre ata u shkaktojnë njerëzve dëm.

²⁰Por njerëzit që nuk u vranë me anë të këtyre katastrofave, nuk u kthyen te Perëndia. Ata vazhduan të adhuronin djajtë, idhujt e artë, të argjenditë, të bronzitë, të hekurit, të drunjtë – këto perëndi të vetëpunuara që as nuk mund të shohin, as të dëgjojnë dhe as të ecin.

²¹Jo, ata nuk u kthyen: vazhduan të vritnin, të bënëin magji e imoralitet dhe të vidhnin.

♦ Meqenëse brirët qëndrojnë për fuqi aktive, Jezusi portretizohet këtu si duke iu përgjigjur me forcë lutjeve të besimtarëve për çlirim nga persekutimi me anë të gjykimit për persekutuesit e tyre, të cilët jetojnë në Perandorinë Romake. Të gjitha këto përshkrime kujtojnë kalorësit persianë. ♦♦ Kjo do të linte rrugën e hapur për të pushtuar Izraelin.

Engjëlli me pergamenën e vogël

(Is. 20,11; Br. 32,40; Dan. 12,7; Am 3,7; Ezek. 2,8 – 3,3)

10 Pastaj pashë edhe një engjell tjetër të fuqishëm ♦ që zbriste nga qielli. Ishte i mbështjellë me re, kurse mbi kokë kishte një ylber. Fytyrën e kishte si dielli dhe këmbët i kishte si shtylla zjarri. ²Në dorë mbante një pergamenë të hapur. Këmbën e djathtë e vuri mbi det dhe të majtën mbi tokë. ³Bërtiti me zë të lartë, që tingëlloi si ulërimë luanësh, dhe thirrjes së tij iu përgjigjën shtatë bubullimat me ushtimë. ⁴Desha të shkruaja atë që thanë, por dëgjova një zë nga qielli që tha: «Atë që thanë shtatë bubullimat, mbaje për vetë! Mos e shkruaj!»

⁵Pastaj engjëlli që pashë se qëndronte mbi det dhe mbi tokë, e lartësoi dorën e tij të djathtë drejt qiellit. ⁶U përbetua për Atë që jeton në përjetësi, që ka krijuar qiellin dhe të gjithë banorët e tij, dhe tha: «Afati nuk do të zgjatet më! ⁷Kur t'i bjerë trumbetës engjëlli i shtatë, Perëndia do të zbatojë planin e tij të fshehtë, siç u shpall shërbëtorëve të tij, profetëve.»

⁸Pastaj zëri që dëgjova nga qielli, foli rishtas me mua dhe tha: «Shko e merre pergamenën e hapur nga dora e engjëllit që qëndron mbi det dhe mbi tokë.» ⁹Iu afrova engjëllit dhe iu luta të më jepte pergamenën. Ai më tha: «Merre dhe haj! Barkun do të ta hidhërojë, por në gojën tënde do të jetë e ëmbël si mjaltë.» ¹⁰Ia mora pergamenën nga dora dhe e hëngra: në gojë ishte e ëmbël si mjaltë, por, pasi e gëlltita, m'u hidhërua barku.

¹¹Pastaj dikush më tha: «Ti duhet ta shpallësh përsëri planin e Perëndisë për popujt, kombet, fiset dhe mbretërit duke u frymëzuar nga Shpirti i shenjtë.»

♦ Kjo është qartë: vetë Krishti që shpall qëllimin për të bërë të vetën atë çka është e drejtë e tij, por kjo shoqërohet me gjykim.

Dy dëshmitarët

(Ezek. 40,3; Zak. 2,1-2; Is. 7,17-19; 1 Sam. 4,8; 1 Mbr. 17,1; Dan. 7,7.21; Apok. 13,5-7; 17,8; Ezek. 37,10; Apok. 6,12; 16,18)

11 Pastaj m'u dha një kallam, që i ngjante një shkopi matës, dhe dikush më tha: «Ngrihu dhe mat tempullin e Perëndisë dhe altarin. Numëro sa njerëz adhurojnë atje. ♦ ²Por lëre oborrin e jashtëm të Tempullit. Nuk ka nevojë ta masësh, sepse ai iu dorëzua paganëve. Për 42 muaj ♦♦ ata do ta shkretojnë Jerusalemin, qytetin e shenjtë. ³Unë do të dërgoj dy dëshmitarët e mi. Ata mbajnë zi e do të shpallin, nën frymëzimin e Shpirtit të Perëndisë, për 1.260 ditë ♦♦ atë me të cilën i ngarkoi Perëndia.» ⁴Dy dëshmitarët janë dy ullinjë dhe dy shandanët që qëndrojnë para Zotit të botës. ⁵Në qoftë se ndokush kërkon t'u bëjë atyre keq, nga goja do t'u dalë zjarr, i cili do t'i përpijë armiqët e tyre. Në këtë mënyrë do të mbarojnë të gjithë ata që kërkojnë t'u bëjnë dëm. ⁶Këta kanë pushtet të mbyllin qiellin, që të mos bjerë shi gjersa ta shpallin lajmin nga Perëndia. Gjithashtu, kanë pushtet ta shndërrojnë ujin në gjak dhe të sjellin mbi tokë çdo katastrofë të mundur sa herë që të duan.

⁷Kur ta mbarojnë shpalljen e lajmit të tyre, Egërsira që del nga Humnera, do të luftojë me ta, do t'i mundë dhe do t'i vrasë. ⁸Kufomat e tyre do të rrinë në tregun e qytetit të madh, ku Zoti i tyre u kryqëzua. Emri i figurshëm i atij qyteti është Sodom ose Egjipt. ⁹Njerëzit nga gjithë bota, nga të gjithë popujt, fiset, gjuhët dhe kombet ♦♦♦ do t'i shikojnë kufomat e tyre për tri ditë e gjysmë. Nuk do t'u lejohet t'i varrosen kufomat.

¹⁰Banorët e tokës do të galdojnë për vdekjen e tyre dhe do t'i ndajnë dhurata njëri-tjetrit, • sepse të dy këta profetë u shkaktuan atyre tortura.

¹¹Por pas tri ditësh e gjysmë Perëndia i gjallëroi përsëri profetët me frymën e tij, dhe ata u ngritën përsëri në këmbë. Të gjithë ata që e panë këtë, u trembën shumë. ¹²Pastaj të dy profetët dëgjuan një zë të madh nga qielli që i urdhëroi: «Ngrihuni këtu!» Armiqtë e tyre panë se si ata u ngritën në qiell mbi re. ¹³Në atë çast ra një tërmet i madh. Një e dhjeta e qytetit u rrafshua. Në këtë tërmet vdiqën shtatë mijë veta. Ata që shpëtuan, u trembën për vdekje dhe e pranuan pushtetin e Perëndisë që sundon në qiell.

¹⁴Ky ishte tmerrri i dytë. Por kini kujdes, tmerrri i tretë po vjen pa vonesë!

♦ Mbetja besimtare në Izrael. ♦♦ Kjo tregon se Izraeli do të pushtohet gjatë kësaj periudhe nga forcat e diktatorit evropian. ♦♦♦ d.m.th. banorët e perandorisë së diktatorit. • Kjo jep të kuptojë një mjedis hebraik (Esther 9,19).

Trumbeta e shtatë

(Is. 15,18; Dan. 2,44; 7,14.27; Ps. 2,5; 109,5; 113,21; Apok. 8,5; 16,18.21)

¹⁵Pastaj trumbetës i ra engjëlli i shtatë. Atëherë në qiell u ngritën zëra të lartë që thanë: «Tani sundimi mbi tokë i përket Perëndisë sonë dhe Mbretit (Mesisë) që e emëroi, dhe ata do të mbretërojnë përgjithmonë!»

¹⁶Njëzet e katër këshilltarët që rrinin në frone para Perëndisë, ranë përmbys dhe adhuruan Perëndinë. ¹⁷Ata thanë: «Të falënderojmë, o Zot, Perëndi i gjithëpushtetshëm, ty që je, ty që ishe! E ushtrove fuqinë tënde të madhe dhe more sundimin. ¹⁸Paganët ngritën krye, por zemërimi yt i arriti! ♦ Erdhi koha të gjykohen të vdekurit. ♦♦ Erdhi koha për shpërblimin e shërbëtorëve të tu, profetëve, dhe për shpërblimin e të gjithë atyre, të vegjëlve dhe të mëdhenjve, që të takojnë ty. Erdhi koha për dënimin e të gjithë atyre që prishin tokën!»

¹⁹Tempulli i Perëndisë në qiell u hap dhe u duk Arka e Besëlidhjes së tij. Atëherë shpërthyen vetëtimat, gjëma e rrufe: u lëkund toka dhe ra breshër i madh.

♦ d.m.th. Dita e Zotit. ♦♦ Mund të bëhet fjalë për gjykimin e Izraelit (krh Dan 12; Gj 6,28-29), i cili ndodh pak para mijëvjeçarit.

Teprica besnike dhe djalli

(Zan. 37,9; Dan. 7,7; 8,10; Ps. 2,9; Is. 66,7; Dan. 10,13,21; 12,1; Jud. 1,9; Job. 1,9-11; Zak. 3,1; Dan. 7,25; 12,7)

12 Pastaj në qiell u shfaq një dukuri që bëri përshtypje të thellë: ishte një grua e veshur me diell, me hënë nën këmbë dhe në kokë një kurorë me 12 yje! ♦²Ajo ishte në prag të lindjes dhe vuajtjet e bënë të klithte.

³Pastaj në qiell u shfaq një dukuri tjetër: një kuçedër e madhe dhe e kuqe me 7 koka dhe me 10 brirë. ♦♦ Çdo kokë mbante një kurorë. ⁴Me bishtin e saj ngriti pas vetes një të tretën e yjeve të qiellit ♦♦♦ dhe i rrëzoi ata përtokë. Zuri vend para gruas që po lindte fëmijën që, sapo ta lindte, ta gëlltishte. ⁵Gruaja lindi një djalë që do t'i sundonte të gjithë popujt me skeptër hekuri. Por djali i porsalindur u rrëmbye menjëherë në qiell, drejt fronit të Perëndisë. ⁶Gruaja iku në shkretëtirë, ku Perëndia i kishte përgatitur një vend shpëtimi ku mund të ushqehet për 1.260 ditë.

⁷Pastaj në qiell shpërtheu lufta: Mihaeli dhe engjëjt e tij luftuan kundër kuçedrës.

Kuçedra me engjëjt e saj kundërsulmuan, ⁸por u mundën. Asaj dhe engjëjve të saj nuk u lejohej më të qëndronin në qiell. ⁹Kuçedra e madhe u hodh poshtë. Ajo është gjarpri i lashtë që quhet, gjithashtu, djalli ose Satani, mashtruesi i mbarë botës. Ai dhe të gjithë engjëjt e tij u rrëzuan poshtë në tokë. ¹⁰Pastaj dëgjova një zë të lartë në qiell që tha:

«Tani ndodhi: Perëndia jonë doli fitimtar. Tani u tregua pushteti i tij dhe filloi mbretërimi i tij. Tani pushteti gjendet në duart e Mbretit (Mesisë) që emëroi vetë Zoti. U hodh poshtë akuzuesi i bashkëbesimtarëve tanë, ai që i akuzonte ata ditë e natë para Perëndisë sonë, dhe u dëbua nga qielli. ¹¹Bashkëbesimtarët tanë e mundën atë në saje të fuqisë së gjakut të Qengjit dhe me dëshminë e tyre. Ata ishin të gatshëm të jepnin jetën e tyre dhe të pësonin vdekjen. ¹²Prandaj galdo, o qiell, bashkë me të gjithë ata që banojnë atje. Vaj për tokë dhe për det, pasi djalli ra ndër ju. Zemërimi i tij është shumë i madh, sepse e di se nuk i mbetet veçse pak kohë!»

¹³Kur kuçedra pa që u rrëzua në tokë, filloi të përndiqte gruan që kishte lindur djalin.

¹⁴Por gruas iu dhanë dy krahë të mëdhenj si ata të shqiponjës së madhe për të ikur me

fluturim në shkretëtirë, në vendin e saj të shpëtimit. • Atje ajo mund të qëndronte e sigurt, e mbrojtur nga sulmi i kuçedrës, për tre vjet e gjysmë. ¹⁵Gjarpri vulli nga goja një sasi shumë të madhe uji pas gruas, që ta mbyste lumi. ¹⁶Por asaj i erdhi në ndihmë toka: e përpiu ujin që kuçedra kishte vjellë nga goja e saj. ¹⁷Kuçedra u zemërua shumë me gruan dhe u largua për të luftuar kundër tepicës së pasardhësve të gruas. Këta janë njerëzit që iu bindën urdhërimeve të Perëndisë dhe qëndruan besnikë ndaj lajmit për Jezusin. ••

¹⁸Pastaj kuçedra doli në breg të detit.

♦ shih. Zan 37,9. Gruaja simbolizon tepicën e përsëritshme të Izraelit. ♦♦ Dragoi simbolizon perandorinë romake të fuqizuar nga Satani. ♦♦♦ shih. Dan 8,10. Diktatori evropian sulmon Izraelin dhe vret shumë njerëz. • Aludim i mundshëm për në Petra. Kjo tregon se sundimi i dragoit është i kufizuar. •• Kisha.

Egërsira e parë: perandoria e fundit pagane dhe sundimtari i saj

(Dan. 7,3; Apok. 17,3,7-12; Dan. 7,4-6; 7,8,25; 11,36; Dan. 7,21; Is. 68,29; Jer. 15,2; 43,11)

13 Pashë një Egërsirë që po dilte nga deti, e cila kishte dhjetë brirë e shtatë koka. Në çdo bri kishte një kurorë dhe mbi kokat e saj ishin shkruar titujt që fyenin Perëndinë. ♦

²Egërsira i ngjante leopardit; këmbët i kishte si putra ariu dhe gojën si të luanit. Kuçedra i dha asaj pushtetin e saj ekzekutiv, fronin e saj dhe fuqi të madhe. ³Me sa dukej, njerën prej kokave e kishte të plagosur për vdekje, por plaga vdekjeprurëse iu shërua. Njerëzit e mbarë tokës u çuditën për këtë Egërsirë dhe iu bindën urdhrave të saj. ⁴Të gjithë njerëzit e adhuruan kuçedrën, sepse ajo ia kishte dhënë Egërsirës një pushtet të tillë. Adhuruan edhe Egërsirën dhe thanë: «Kush ia arrin Egërsirës? Kush mund të matet me të?»

⁵Egërsirës i lejohej të mbante fjalime të pabesueshme, në të cilat fyente Perëndinë, dhe për 42 muaj i lejohej të ushtronte ndikimin e saj. ⁶Ajo foli me përbuzje për Perëndinë, për emrin e tij, për tempullin e tij, si dhe për të gjithë ata që banojnë në qiell. ⁷Perëndia e lejoi që të bënte luftë me popullin e tij dhe ta mundë. ♦♦ Të gjithë popujt dhe të gjitha kombet, të gjithë njerëzit e çdo gjuhe i detyroi t'i bindeshin urdhrave të saj. ⁸Të gjithë banorët e tokës do ta adhurojnë, të gjithë, emrat e të cilëve nuk u shkruan që nga fillimi i botës në librin e jetës së Qengjit të flijuar. ⁹Kush mund të dëgjojë, të dëgjojë mirë: ¹⁰kush është caktuar për burgim, do të burgoset. Kush është caktuar për ekzekutim, do të ekzekutohet. Duke marrë parasysh këtë, popullit të Perëndisë do t'i nevojitet qëndrueshmëri dhe besnikëri.

♦ Egërsira e parë është udhëheqësi i konfederatës evropiane (perandoria romake e rilindur), kurse egërsira e dytë Mesia i rremë (Antikrishti). Egërsira e dytë përkrah kultin e së parës në Tempullin e Jerusalemit. ♦♦ Aludim për disfatën dhe pushtimin e Izraelit. Satani nuk mund t'i mposhtë të krishterët.

Egërsira e dytë: mesia i rremë

¹¹Pastaj pashë një Egërsirë tjetër duke dalë nga toka (e Izraelit). Ajo kishte dy brirë si qengji, por fliste porsikuçedër. ¹²Pushtetin e saj e ushtronte në emër të Egërsirës së parë. Ajo e detyroi tokën dhe të gjithë banorët e saj të adhuronin Egërsirën e parë, së cilës iu shërua plaga vdekjeprurëse. ¹³Egërsira e dytë bëri mrekulli të mëdha: Në sy të të gjithëve bëri që zjarri të binte nga qielli në tokë. ¹⁴Me anë të mrekullive që bëri në emër të Egërsirës së parë, i mashtroi të gjithë banorët e tokës. ♦ Egërsira ua mbushi mendjen të ngrinin një shtatore për nder të Egërsirës së parë që ishte plagosur me shpatë, por që kishte shpëtuar.

¹⁵Egërsira e dytë mund ta gjallëronte shtatoren e Egërsirës së parë, në mënyrë që ajo të fliste e të urdhëronte të vriteshin të gjithë ata që nuk ia kishin adhuruar shtatoren.

¹⁶Egërsira i kishte të gjithë në dorë: të mëdhenj dhe të vegjël, të pasur dhe të varfër, të lirë dhe skllëvër. I detyroi t'u vihej shenjë në dorën e djathtë ose në ballë. ¹⁷Vetëm ai që e kishte këtë shenjë, kishte të drejtë të blinte ose të shiste. Shenja përbëhej nga emri i Egërsirës ose nga shifra e këtij emri.

¹⁸Për këtë duhet mençuri. Kush ka mend, mund ta zbulojë kuptimin e shifrës, sepse ajo shënon emrin e një njeriu. Kjo shifër është 666. ♦♦

♦ do të jetë toka e Izraelit ku do të përqëndrohet sprova e madhe.

♦♦ 6 = njeriu, 3 = Perëndia, d.m.th. njeriu që hiqet si Perëndi.

Mesia bashkë me popullin e tij

(Ezek. 9,4; Apok. 7,3; Cef 3,13; Is. 21,9; Jer. 51,8; Apok. 18,2; Zan. 19,24; Is. 51,17; Ezek. 38,22; Ps. 34,10)

14E pashë Qengjin që qëndronte në malin e Cionit. Bashkë me të ishin 144.000 veta. Në ballë mbanin emrin e tij dhe emrin e Atit të tij. ²Pastaj dëgjova një zhurmë nga qielli. Ajo tingëlloi si ushtima e ujëvarës së madhe dhe si gjëma e bubullimës së madhe, por njëkohësisht si muzika e harpistëve. ³Para fronit, para katër genieve engjëllore dhe para anëtarëve të këshillit qiellor, ata kënduan një këngë të re. Vetëm ata 144.000 të çliruar ♦ nga toka me pagimin e jetës së Mesisë mund ta mësonin këtë këngë. ⁴Ata janë mbajtur të pastër nga kulti idhujtar dhe e përcjellin Qengjin kudo që të shkojë. Janë çliruar nga njerëzit e tjerë dhe i janë kushtuar Perëndisë dhe Qengjit si fryti i parë. ⁵Në gojën e tyre nuk u gjet gënjeshtër: ata janë pa të meta. ♦♦

♦ fjj. ata janë virgjër. Ata nuk kanë pranuar të jenë jobesnikë ndaj Perëndisë duke adhuruar dikatorin evropian. ♦♦ një citim nga Cef 3,13. 144.000 duket se është tërësia e atyre që do të shpengohen nga Zoti në tokë (shih vargu 12). Nga ana tjetër, "toka" mund të jetë "territori" (i Izraelit).

Sprova e fundit

⁶Pastaj pashë një engjëll tjetër që po fluturonte lart në qiell. Kishte një mesazh që nuk do ta humbasë kurrë vlerën e tij. Duhej t'ua shpallte atë të gjithë banorëve të tokës, të gjitha kombeve dhe popujve, si dhe njerëzve të të gjitha gjuhëve. ⁷Ai bërtiti me zë të lartë:

«Nderojeni Perëndinë dhe jepini Atij lavdi! Erdhi koha e gjyqit të tij. Adhurojeni Krijuesin e qiellit dhe të tokës, të detit dhe të burimeve!»

⁸Pastaj e ndoqi një engjëll tjetër dhe tha: «Ra, ra Babilonia e madhe që i detyroi të gjitha kombet të pinin verën e fortë të pabesisë së saj.» ♦

⁹Të dy engjëjt e parë i ndoqi një engjëll tjetër, i treti, i cili bërtiti me zë të lartë: «Kush adhuron Egërsirën dhe truporen e saj dhe e merr shenjën e saj në ballë ose në dorë, ¹⁰do të pijë verën e Perëndisë. Kjo është vera e zemërimit të tij, që e derdhi të pazbutur në gotën e zemërimit të tij. Kush adhuron Egërsirën, do të hidhet në torturë të zjarrit dhe të squfurit ndër sy të engjëjve të Perëndisë dhe të Qengjit. ¹¹Tymi nga ky zjarr torturues do të ngrihet pa pushim e përgjithmonë në qiell. Kush adhuron Egërsirën dhe truporen e saj dhe mban shifrën e emrit të saj, nuk do të gjejë prehje as ditë e as natë. ¹²Populli i Perëndisë që e dëgjon Atë dhe qëndron besnik ndaj Jezusit, ka nevojë për qëndrueshmëri në këtë situatë!»

¹³Pastaj dëgjova një zë nga qielli:

«Shkruaj! Lum ata që qysh tani vdesin në shërbim të Zotit.» «Kështu, – tha Shpirti i Perëndisë, – ata nuk do të vuajnë më nga mundimet e tyre dhe do të gëzohen; sepse i shoqërojnë veprat e tyre.» ♦♦

♦ aludim për kultin idhujtar të perandorit romak, dhe kështu për barasvlerësin e tij të ditëve të fundit. ♦♦ që dëshmojnë fenë e tyre.

Armatat e kombeve pagane shkatërrohen në Izrael

(Dan. 7,13; Joel 3,13; Is. 63,3; Vaj. 1,15; Apok. 19,15)

¹⁴Pashë një re të bardhë; mbi të rrinte Dikush që dukej si njeri. Në kokë kishte një kurorë ari dhe në dorë një drapër të mprehtë. ¹⁵Pastaj nga tempulli doli një engjëll. Ai thirri me zë të fortë atë që rrinte mbi re: «Godit me drapër dhe korr! Erdhi koha e të korrave: të korrat e tokës u poqën!» ¹⁶Atëherë, ai që rrinte mbi re, e hodhi draprin mbi tokë dhe toka u korr. ♦

¹⁷Pashë edhe një engjëll tjetër që doli nga tempulli i qiellit; edhe ai kishte një drapër të mprehtë. ¹⁸Nga altari doli edhe një engjëll tjetër. Ishte engjëlli që përgjigjej për zjarrin. Ai i bërtiti më zë të lartë atij që kishte draprin e mprehtë: «Godit me draprin tënd të mprehtë dhe grumbulloji të vjelat në vreshtin e tokës, sepse rrushi u poq!» ¹⁹Engjëlli e hodhi draprin në tokë dhe vreshtin e tokës e voli. Të vjelat i hodhi në shtrydhësen e madhe që simbolizon zemërimin e Perëndisë. ²⁰Rrushi në shtrydhëse u shtrydh jashtë Jerusalemit, e nga shtrydhësja rrodhi gjaku që u ngrit aq lart, saqë arriti deri te freni i

kuajve dhe rrodhi nëpër 1.600 stadje. ♦♦

♦ Të dyja këto imazhe, të marra nga Joeli 3,13, i referohen gjykimit të kombeve që kanë sulmuar Izraelin në betejën përfundimtare. ♦♦ Baraz me 300 kilometra (gjithë gjatësia e Izraelit). Shih Apok 19,15. Kjo do të thotë se beteja e fundit do të shkaktojë gjakderdhje në Izrael.

Engjëjt që sjellin katastrofat e fundit

(Is. 15,1; Ps. 85,9; Jer. 10,7)

15 Pastaj pashë në qiell një dukuri tjetër të habitshme e të madhe: shtatë engjëj sollën shtatë katastrofat e fundit. Këto janë katastrofat e fundit, me të cilat merr fund zemërimi i Perëndisë.

²Pashë diçka si një det qelqi të përzier me zjarr. Në këmbë, mbi detin qelqor, qëndronin ata që kishin përballuar luftën me Egërsirën dhe me truporen e saj, dhe nuk kishin bërë lëshime ndaj shifrës së emrit të saj. Ata mbanin në dorë harpat që u kishte dhënë Perëndia. ³Këndonin këngën që kishte kompozuar Moisiu, shërbëtori i Perëndisë, dhe këngën e Qengjit.

«O Zot, Perëndia jonë, o i Gjithëpushtetshmi, sa të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e tua. Në gjithçka që planifikon dhe kryen, ti je i vërtetë dhe i drejtë, o Mbret i të gjithë popujve! ⁴Kush guxon, o Zot, të mos të dëgjojë ty e të mos e nderojë emrin tënd. Të gjithë popujt do të vijnë dhe do të bien përmbys para teje, sepse vendimet e tua dolën të drejta!»

⁵Pastaj pashë se si në qiell u hap tempulli i Perëndisë, Tenda e shenjtë. ⁶Shtatë engjëjt dolën nga Tempulli me shtatë katastrofat. Ata ishin të veshur me li të pastër dhe të shndritshëm, të ngjeshur rreth parzmës me brez të gjerë prej ari. ⁷Njëra nga katër qeniet engjëllore u dha shtatë engjëjve shtatë gota ari. Ato ishin të mbushura plot me zemërimin e Perëndisë së përjetësisë. ⁸Tempulli u mbush me tymin që dilte nga madhështia e Perëndisë dhe nga pushteti i tij. Askush nuk mund të hynte në tempull derisa të merrnin fund shtatë katastrofat që kishin sjellë shtatë engjëjt.

Shtatë gotat e zemërimit të Perëndisë

(Cef 3,8; Joel 3,2; Is. 40,34; 1 Mbr. 8,10-11; 2 Kr. 5,13-14; Is. 6,4; Is. 7,17-21; Ps. 77,44), Is. 10,21, Is. 11,15; 2 Mbr. 23,29; Zak. 12,11, Is. 51,17; Is. 9,23)

16 Pastaj dëgjova një zë të fortë nga tempulli, i cili u tha shtatë engjëjve: «Dilni e zbrazeni mbi tokë shtatë gotat e zemërimit të Perëndisë.»

²Engjëlli i parë shkoi dhe e zbrazi gotën e tij mbi tokë. Atëherë të gjithë atyre që kishin shenjë e Egërsirës dhe që adhuronin truporen e saj, u doli një lungë e keqe dhe e dhembshme.

³Engjëlli i dytë e zbrazi gotën e tij mbi det. Atëherë deti u bë si gjaku i një të vrari dhe mbarë fauna në det ngordhi.

⁴Engjëlli i tretë e zbrazi gotën e tij në lumenj dhe në burime, dhe ato u bënë gjak.

⁵Dëgjova engjëllin që përgjigjej për ujërat duke thënë: «O i Shenjti, Ti që je dhe Ti që ishe, Ti u tregove gjyqtar i drejtë në të gjitha këto vendime gjyqësore. ⁶Ti u dhe të pinin gjak të gjithë atyre që kishin derdhur gjakun e popullit të Perëndisë dhe të profetëve të tij. Ashtu marrin atë që meritojnë.» ⁷Pastaj dëgjova një zë nga altari që tha: «Ashtu, o Zot, Perëndia jonë, Zoti i gjithësisë; vendimet e tua janë të drejta dhe të vërteta.»

⁸Engjëlli i katërt e zbrazi gotën e tij mbi diell. Atëherë diellit i lejohej t'i torturonte njerëzit me rrezet e tij të zjarra. ⁹E njerëzit u përvëluan nga ngrohtësia e madhe. E shanë emrin e Perëndisë që i kishte urdhëruar këto katastrofa, por nuk u kthyen dhe nuk donin t'i nënshtroheshin Atij.

¹⁰Engjëlli i pestë e zbrazi gotën e tij mbi fronin e Egërsirës. Atëherë në tërë sipërfaqen e mbretërisë së saj ra errësira. Njerëzit e kafshuan gjuhën nga dhembja. ¹¹Ata shanë Perëndinë e qiellit për shkak të torturave dhe të lungave të tyre; por nuk i lanë veprat e tyre të turpshme.

¹²Engjëlli i gjashtë e zbrazi gotën e tij mbi Eufratin, lumin e madh; atëherë lumi u tha. Kështu iu hap rruga mbretërve të Lindjes për të ndërhyrë. ¹³Pastaj pashë tre shpirtra të këqij që u ngjanin bretkosave. Ata u vollën nga Kuçedra, Egërsira dhe Profeti i rremë.

¹⁴Këta janë shpirtra djajsh që bëjnë mrekulli. Këta të tre vizituan të gjithë mbretërit e botës për t'i bashkuar në luftë për Ditën e madhe të Perëndisë së gjithëpushtetshëm.

¹⁵«Ja, po vij, – thotë Zoti, – ashtu siç vjen vjedhësi! Lum ai që rri zgjuar dhe i ruan rrobat e tij. ♦ Nuk do të ecë i zhveshur dhe nuk do të turpërohet para të tjerëve kur ta shohin.»

¹⁶Të tre shpirtrat e djajve i bashkuan mbretërit në një vend që hebraisht quhet *Har-magedon*. ♦♦

¹⁷Engjëlli i shtatë e zbrazi gotën e tij në ajër. Atëherë nga fronti i tempullit doli një zë i fortë që tha:

«U krye!»

¹⁸Atëherë vetëtiu, bubulloi dhe gjëmoi, dhe toka u lëkund shumë. Një tërmet aq i madh nuk kishte rënë qysh kur njerëzit kishin banuar në tokë. ¹⁹Qyteti i madh u nda në tri pjesë, dhe qytetet e të gjitha shteteve u rrafshuan.

Por Perëndia nuk e kishte harruar Babiloninë. Edhe ajo u detyrua të pinte nga gota e mbushur me zemërimin e zjarrtë të Perëndisë. ²⁰Të gjithë ishujt dhe malet u zhdukën.

²¹Nga qielli ranë mbi njerëzit mollokë të mëdhën akulli që peshonin deri 50 kilogramë. Ata e shanë Perëndinë për shkak të breshrit, pasi ishte i tmerrshëm.

♦ sjelljen e tij. Kjo mund të nënkuptojë që kisha duhet të jetë ende në tokë: nuk është ngritur në qiell në fillim të gjykimit, me shtatë kupat e zemërimit. Ky është një aludim i mundshëm për rrëmbimin e kishës. ♦♦ Rrafshina e Megidos ishte bërë vend i njohur për disfata ushtarake. Këtu kombet rreshtohen me qëllim që të sulmojnë Jerusalemin, atje ku do të asgjësohen.

Fundi i paganizmit dhe i kultit shtetëror

(Jer. 51,13; Is. 23,17; Jer. 51,7; Ps. 68,29; Dan. 7,7; 7,24)

17 Njeri nga të shtatë engjëjt që mbanin shtatë gotat, m'u afrua e më tha: "Eja të të tregoj se si do të dënohet Prostituta e madhe, qyteti që është ndërtuar mbi një rrjet kanalesh. ²Mbretërit e botës patën marrëdhënie me të. Banorët e botës u dehën me «verën» e pabesisë së saj."

³Shpirti i Perëndisë më pushtoi dhe engjëlli më çoi në shkretëtirë. Atje pashë një Grua. Ajo rrinte kaluar mbi Egërsirën e kuqe, mbi të cilën ishin shkruar gjithkund slogane që shanin Perëndinë. ♦ Egërsira kishte shtatë koka dhe dhjetë brirë. ⁴Gruaja ishte e veshur me një petk të purpurt dhe të kuq të ndezur dhe ishte e stolitur me ar, me gurë të çmuar dhe me perla. Në dorë kishte një gotë ari. Gota ishte e mbushur me kobë dhe ndyrësi – shenja të jetës së saj të shturur. ♦♦ ⁵Në ballë kishte të shkruar emrin me kuptimin e fshehtë që vijon: «Unë jam Babilonia e madhe, nëna e çdo pabesie dhe e gjithçkaje në botë që ngjall neveri te Perëndia.» ⁶Pashë se si Gruaja ishte dehur me gjakun e popullit të Perëndisë. Kishte pirë gjakun e të gjithë atyre që ishin vrarë për shkak të besnikërisë ndaj Jezusit.

U shtanga nga tmerrri kur e pashë. ⁷Por engjëlli më pyeti: «Përse u tmerrove kaq shumë? Do të të tregoj misterin e kësaj Gruaje dhe të Egërsirës me shtatë koka dhe me dhjetë brirë që e mban atë në shpinë. ⁸Egërsira që pe, ishte e më nuk është, dhe së shpejti do të ngrihet përsëri nga Humnera – por për të mbaruar. Banorët e tokës, emrat e të cilëve nuk u shkruan në librin e jetës që nga fillimi i botës, do të habiten kur ta shohin Egërsirën. Më parë ishte, tani nuk është më dhe një ditë do të paraqitet përsëri.

⁹Këtu kërkohet mendja që mund ta shpjegojë këtë. Shtatë kokat janë shtatë kodra. ♦♦♦ Këto janë kodrat mbi të cilat rri Gruaja. Përveç kësaj, ata shënojnë shtatë perandorë. ●

¹⁰Pesë prej tyre ranë, njëri sundon ende, kurse i fundit nuk është paraqitur ende. Kur të vijë, do të qëndrojë vetëm për pak kohë. ¹¹Egërsira që ishte, e megjithatë nuk është, është perandori i tetë. Por është edhe një nga shtatë perandorët dhe shkon në humbje.

¹²Dhjetë brirët që pe, janë dhjetë mbretër, sundimi i të cilëve nuk ka filluar ende. Vetëm për një orë ata do të marrin pushtet bashkë me Egërsirën. ¹³Të dhjetët ndjekin një qëllim të përbashkët dhe ia dorëzojnë pushtetin dhe ndikimin Egërsirës. ¹⁴Ata do të luftojnë kundër Qengjit. Por Qengji bashkë me dishepujt e tij besnikë, të cilët i zgjodhi dhe i thirri vetë, do ta mundë, sepse Qengji është Zoti më i lartë dhe Mbreti më i lartë.»

¹⁵Engjëlli vazhdoi: «I pe ujërat mbi të cilat rri Prostituta. Ata janë popujt, masa njerëzish të të gjitha gjuhëve. ●● ¹⁶Egërsira dhe dhjetë brirët që pe, do ta urrejnë Prostitutën. Do t'i rrëmbejnë gjithçka që ka, në mënyrë që të mbetet e zhveshur. Do t'ia hanë mishin dhe do ta djegin në zjarr. ¹⁷Perëndia, në të vërtetë, i drejtoi, në mënyrë që të realizojnë qëllimet e tij. Ata do të veprojnë së bashku dhe do t'ia dorëzojnë pushtetin e tyre Egërsirës, derisa të realizohen profecitë e Perëndisë. ¹⁸Gruaja që pe, simbolizon qytetin e madh që i ka mbretërit e botës nën pushtetin e tij.» ●●●

♦ Sloganet janë titujt hyjnorë që i përkasin ekskluzivisht Perëndisë. ♦♦ aludim për kultin idhujtar të perandorit. ♦♦♦ kodrat janë ato të Romës. ● Pesë perandorët do të jenë: Augusti, Tiberi, Gaji,

Klaudi dhe Neroni. I gjashti do të jetë Vespaziani kurse i shtati Titi. I teti është Titi i dytë – Bisha e parë (shih kap. 13). ●● kombet që përbëjnë perandorinë evropiane të Bishës. ●●● Ndoshta organizma që përçojnë adhurimin e perandorit (një kishë apostate?).

Fundi i Romës

(Is. 13,21; 21,9; Jer. 50,39; 51,6-45; Zan. 18,20-21; Jer. 51,9; Ps. 136,5; Jer. 50,29; Is. 47,7-9; Ezek. 26,16-17; 27,21.36; Ezek. 27,12-13,22; 27,31,36; Is. 23,14; Ezek. 27,26-30; 27,32; 27,30-34; Br. 32,43; Jer. 51,48; 51,63-64; Ezek. 26,21; Is. 24,8; Ezek. 26,13; Jer. 7,34; 25,10; Br. 32,43; 2 Mbr. 9,7; Is. 34,10)

18 Pastaj pushet një engjëll tjetër që po zbriste nga qielli. Kishte pushtet të madh dhe shkëlqimi i tij ndriçoi mbarë tokën. ²Ai bërtiti me zë të fortë: «Ra, ra Babiloni, qyteti i madh. Tani u bë banesë e djajve dhe e shpirtrave të këqij. Brenda mureve të saj banojnë gjithfarë shpendësh të papastër dhe të shëmtuar. ³Popuj të tërë e pinë verën e saj, verën e fortë të pasioneve të saj të shthurura.

Mbretërit e tokës patën marrëdhënie me të në pabesinë e saj. Tregtarët e tokës u pasuruan me mirëqenien e saj shumë të madhe.»

⁴Pastaj dëgjova nga qielli një zë tjetër, që tha: "Dil prej saj, populli im! Përndryshe do të jeni bashkëfajtorë me mëkatet e saj dhe do të merrni pjesë në dënimin e saj. ⁵Në të vërtetë, Perëndia nuk i ka harruar veprat e saj të turpshme. Mëkatet e saj ngrihen gjer në qiell. ⁶Trajtojeni siç ju trajtoi ajo. Paguajeni dyfish me të njëjtën monedhë. Gotën që ju përgatiti ajo – detyrojeni ta pijë dyfish. ⁷Jepini aq dhembje dhe vuajtje, sa i dha vetes shkëlqim dhe luks. Ajo thotë me vete: «Unë rri në fron si mbretëreshë! Nuk jam aspak vejushë dhe nuk do të trishtohem kurrë!» ⁸Prandaj mbi të do të bien në të njëjtën ditë sëmundje, fatkeqësi dhe uri, dhe ajo do të mbarojë në zjarr. ♦ Me të vërtetë, Perëndia, Zoti, që e dënoi, është i fuqishëm.»

⁹Kur mbretërit e perandorisë romake, të cilët patën marrëdhënie me të dhe të cilëve iu ngjitën me pasionet e saj, ta shohin tymin e qytetit që po digjet, do të vajtojnë dhe do të qajnë për shkak të tij. ¹⁰Ata do të qëndrojnë në një largësi të madhe, sepse kanë frikë nga agonia e qytetit. Ata do të vajtojnë: «Sa e tmerrshme! O Babilon, qytet i madh dhe i fuqishëm. Dënimi ra mbi ty brenda një ore.»

¹¹Po edhe tregtarët e perandorisë romake do të qajnë e do të vajtojnë për të, sepse askush nuk ua blen më mallrat: ¹²as arin, as argjendin, as gurët e çmuar dhe as perlat; as lirin më të pastër, as mëndafshin dhe as pëlhurat e purpurta dhe të kuqe të ndezur; as drurin shumë të rrallë, as sendet e fildishta, as drurin e çmuar, as bakrin, as hekurin dhe as mermerin; ¹³askush nuk u blen kanellë, balsam, erëza të mira, mirrë, temjan; verë, vaj, miell të bardhë, grurë; lopë, dhen, kuaj, qerre, robër dhe njerëz të gjallë! ¹⁴Por edhe pemët, të cilat i dëshironit aq shumë, nuk gjenden më. Pasuria dhe shkëlqimi i saj mashtrues u zhdukën. Humbën të dyja. ¹⁵Tregtarët që u pasuruan me anë të tregtisë me qytetin, do të qëndrojnë larg, sepse kanë frikë nga agonia e tij. Do të qajnë e do të vajtojnë, ¹⁶e do të thonë: «Mjerë qyteti i fuqishëm! E kishte zakon të vishej me li, me pëlhurë të purpurtë dhe të kuqe të ndezur. Stolisej me ar, me gurë të çmuar dhe me perla. ¹⁷Por brenda një ore e humbi tërë pasurinë e tij.»

¹⁸Kapitenët dhe udhëtarët, marinarët dhe të gjithë ata që e sigurojnë jetesën me detin, qëndruan larg. Kur e panë tymin e qytetit që po digjej, thirrën: «Nuk ka pasur asnjë qytet aq të madh sa ky.»

¹⁹Dhe hodhën pluhur mbi kokat e tyre, qanë dhe vajtuan më të madhe: «Mjerë ky qytet i fuqishëm! Me pasurinë e tij u pasuruan të gjithë pronarët e anijeve. Por brenda një ore humbi gjithçka!»

²⁰«Gëzohu, o qiell, për rrënimin e tij! Gëzohuni, popull i Perëndisë, apostuj dhe profetë. Perëndia e dënoi për gjithçka që bëri.»

²¹Pastaj një engjëll mori një gur të madh sa një gur mulliri. E hodhi në det e tha: «Kështu do të hidhet poshtë me dhunë Babiloni, qyteti i madh, dhe askush nuk do ta shohë më! ²²Harpistët dhe muzikantët, fyelltarët dhe trumbetarët nuk do t'i dëgjojnë më askush brenda mureve të tua, o Babilon! Çdo mjeshtër i çfarëdo mjeshtërie nuk do të jetojë më në ty. Zhurma e mokrit nuk do të dëgjohet më në ty. ²³Në ty nuk do të digjet më as edhe një kandil. As zë dhëndri dhe nuseje nuk do të dëgjohet më kurrë në ty. Tregtarët e tu ishin me ndikim të madh në perandorinë romake dhe me magjinë tënde të gënjeshtërt mashtrave kombe të tëra të perandorisë romake. ²⁴Në këtë qytet u derdh gjaku i profetëve dhe i popullit të Perëndisë. Qyteti është fajtor për derdhjen e gjakut të të gjithë besimtarëve që u vranë mbi tokë.»

♦ Pikërisht kjo i ndodhi Romës kur e plaçkitën fiset barbare. Këtu Roma është portretizuar si Tiri e DhV: si Roma ashtu edhe Tir kontrollonin perandoritë e mëdha tregtare.

Triumfi i Perëndisë

19 Pastaj dëgjova në qiell brohoritjen e një turme të madhe:
«Haleluja – lavdi Zotit! Shpëtimi, madhështia dhe pushteti i përkasin Perëndisë sonë!² Vendimet e tij janë të vërteta dhe të drejta. Ai e dënoi Prostitutën e madhe që e prishi tokën me veprat e saj të turpshme. Dhe shpagoi derdhjen e gjakut të shërbëtorëve të tij, i cili ngjiti në duart e saj.»
³E përsëri thanë: «Haleluja – lavdi Zotit! Tymi i qytetit ngrihet përgjithmonë lart në qiell!»⁴Njëzet e katër anëtarët e këshillit qiellor dhe katër qeniet engjëllorë ranë përmbys dhe e adhuruan Perëndinë që ishte ulur në fron. Ata thirrën: «Amen! Haleluja!»

Populli i përgatitur i Perëndisë

(Ps. 113,21; 92,1; 96,1; 98,1; Ezek. 1,24)

⁵Pastaj nga froni jehoi zëri që tha: «Lavdërojeni Perëndinë tonë, ju shërbëtorët e tij dhe ju të gjithë që e nderoni, të vegjël e të mëdhenj!»

⁶Pastaj dëgjova thirrjen e një turme të madhe. Ajo tingëlloi si zhurma e një ujëvare të fuqishme e si bubullimë rrufesh të forta. Ata thirrën: «Haleluja – lavdi Zotit! Tani Zoti filloi mbretërimin e tij, Ai, Perëndia jonë, Zoti i gjithësisë. ⁷Të gëzohemi e të gadojmë; t'i japim nder. Erdhi dasma e Qengjit: nusja e tij është përgatitur. ⁸Asaj i dhanë një petk madhështor prej liri të pastër dhe të shkëlqyeshëm!»

Petku i lirit simbolizon veprat e drejta ♦ të popullit të Perëndisë.

⁹Pastaj engjëlli më tha: «Shkruaj! Të gëzohen të gjithë ata që janë ftuar në gostinë e dasmës së Qengjit!» ♦♦ E shtoi: «Këto janë fjalë të besuara të Perëndisë!»

¹⁰Rashë përmbys para tij për ta adhuruar, por ai më tha: «Mos e bëj! Unë jam vetëm shërbëtor si ti dhe si bashkëbesimtarët e tu që janë dëshmitarë besnikë për Jezusin. Adhuro vetëm Perëndinë!»

Kjo dëshmi për Jezusin i frymëzon të gjitha profecitë. ♦♦♦

♦ fjj: drejtësitë, d.m.th. veprat me të cilat tregohet realiteti i marrëdhënies së drejtë me Perëndinë. ♦♦ Kjo gjithashtu mund të interpretohet si festë kurorëzuese. ♦♦♦ Dhiata e Re nuk mund të anashkalohet nga ndonjë «zbulesë» e mëvonshme.

Ndërhyrja e Mesisë dhe shkatërrimi i pushtetit pagan

(Ps. 95,13; Is. 11,4; Ezek. 1,1; Dan. 10,6; Ps. 2,9; Is. 63,3; Joel 3,13; Ezek. 39,17-29)

¹¹Pastaj pashë qiellin e hapur. Atje qëndronte një kalë i bardhë. Në të rrinte Ai që quhet «Besniku» dhe «i Vërteti». Ai gjykon dhe lufton me drejtësi. ¹²Sytë i kishte si flakë zjarri dhe mbi kokë mbante shumë kurora. Mbi të ishte shkruar një emër që vetëm Ai vetë e di. ¹³Ishte i mbështjellë me mantel në ngjyrë gjaku dhe e kishte emrin «Fjala e Perëndisë». ¹⁴Atë e shoqëronin armatat qiellore. Të gjithë ishin mbi kuaj të bardhë e të veshur me petk liri të hollë dhe të pastër. ¹⁵Nga goja e tij dilte shpata e mprehtë për të mundur paganët. Do t'i shpartallojë me skeptër hekuri dhe do t'i shtrydhë si shtrydhet rrushi në shtrydhëse. Kështu do të zbatojë zemërimin e fortë të Perëndisë, Zotit të gjithësisë.

¹⁶Në mantel dhe në flamur ka të shkruar emrin e tij: «Mbreti më i lartë dhe Zoti më i lartë!»

¹⁷Pastaj pashë një engjëll që qëndronte në diell. Ai u thirri të gjithë zogjve që fluturojnë lart në qiell: «Ejani! Bashkohuni për gostinë e madhe të Perëndisë!»¹⁸Ejani! Hani mish mbretërisht, mish gjeneralësh dhe luftëtarësh! Hani mishin e kuajve dhe të kalorësve të tyre, dhe mish gjithfarë njerëzish – të lirë dhe skllëvër, të vegjël dhe të mëdhenj!»

¹⁹Pastaj pashë Egërsirën, mbretërit e tokës dhe ushtritë e tyre. Ata ishin bashkuar për të filluar luftën me Atë që rrinte në kalë dhe me ushtrinë e tij. ²⁰Egërsira u zu rob dhe bashkë me të edhe Profeti i rremë që kishte bërë mrekulli në emër të Egërsirës. Me anë të këtyre mrekullive ai kishte mashtruar të gjithë ata që kishin marrë shenjën e Egërsirës dhe që kishin adhuruar truporen e saj. Egërsira dhe Profeti i rremë u hodhën për së gjalli në liqenin e squfurit të zjarrtë. ²¹Ushtritë e tyre u shkatërruan me anë të shpatës që dilte nga goja e atij që rrinte në kalë. Të gjithë zogjtë u ngopën me mishin e tyre.

Vendosja e mbretërisë së Mesisë

(Zan. 3,1; Dan. 7,9.22)

20 Pastaj pashë një engjëll tjetër që po zbriste nga qielli me çelësin e Humnerës dhe me hekura të mëdhenj në dorë. ²Ai e kapi kuçedrën – Gjarprin e vjetër – Djallin, Satanin – dhe e lidhi me pranga për një mijë vjet. ³E plandos në Humnerë, mbylli hyrjen dhe e vulosi. Kështu, për një mijë vjet nuk ishte në gjendje t'i mashtronte më kombet. Pas kësaj periudhe duhet liruuar për pak kohë. ⁴Pastaj pashë edhe fronet, ♦ mbi të cilat u ulën këshilltarët. Vendimi gjyqësor u dha (në dobi të popullit të shenjtë). ♦♦ Pashë edhe shpirtrat e atyre që u ekzekutuan, sepse ndërhyjnë botërisht për Jezusin dhe për Fjalën e Perëndisë. Nuk e kishin adhuruar as Egërsirën, as truporen e saj; dhe nuk e kishin marrë shenjen në ballë, as në dorë. Ata u kthyen në jetë ♦♦ dhe mbretëruan bashkë me Mesinë një mijë vjet. ⁵Të vdekurit e tjerë u ringjallën vetëm pas një mijë viteve. Kjo është ringjallja e parë. ⁶Të gëzohen ata që do të marrin pjesë në ringjalljen e parë. Vdekja e dytë nuk ka më pushtet mbi ta: ata do t'i shërbejnë Perëndisë dhe Mesisë si priftërinj e do të sundojnë bashkë me të për një mijë vjet.

♦ Këta janë anëtarë të këshillit qiellor që kanë fuqinë për të gjykuar në favor të Izraelit. Prandaj, dëshmorët hebrej ringjallen dhe u jepen rolet udhëheqëse në mbretërinë e Perëndisë (Dan 7,10,22). ♦♦ d.m.th. në favor të Izraelit. ♦♦♦ Këtu bëhet fjalë posaçërisht për dëshmorët hebrej.

Shpartallimi i Satanit

(Ezek. 7,2; 38.2.9.15)

⁷Kur të mbushen një mijë vjet, Satani do të lirohet nga burgu i tij. ⁸Do të dalë për t'u mbushur mendjen popujve nga të katër anët e botës – Gogut dhe Magogut. Ata janë të shumtë si kokrrizat e rërës në breg të detit, dhe Satani do t'i bashkojë të gjithë në luftë. ⁹Këta u derdhën në mbarë tokën (e premtuar) dhe e rrethuan qytetin (e Jerusalemit), fushimin e popullit të Perëndisë, qytetin që Perëndia e do. Por nga qielli zbriti zjarri dhe i përpiu. ¹⁰Pastaj Djalli, i cili i kishte mashtruar, u plandos në liqenin e zjarrtë dhe të sqfurfur, aty ku gjendeshin Egërsira dhe Profeti i rremë. Aty do të vuajnë ditë e natë, përgjithmonë.

Gjyqi i fundit

(Dan. 7,9-10)

¹¹Pastaj pashë një fron të madh dhe të bardhë, dhe Atë që rri në të. Me shikimin e tij toka e qielli u zhdukën pa lënë gjurmë fare. ¹²Pashë të gjithë të vdekurit – të mëdhenj e të vegjël – në këmbë para fronit. U hapën librat. Pastaj u hap edhe një libër tjetër: libri i jetës. Të vdekurit u gjykuan sipas veprave të tyre që ishin shkruar në libra. ¹³Edhe deti i ktheu të vdekurit që ishin në të. Po ashtu edhe Vdekja, edhe Bota e të vdekurve i liruuan të vdekurit e tyre. Të gjithë u gjykuan sipas veprave të tyre. ¹⁴Vdekja dhe bota e të vdekurve u hodhën në liqenin e zjarrtë. Liqeni i zjarrtë është vdekja e dytë. ¹⁵Kushdo që nuk e kishte emrin në librin e jetës, u plandos në liqenin e zjarrtë.

Mbretëria e Perëndisë

(Is. 65,17; 66,22; 52,1; 61,10; Lev. 26,11-12; Ezek. 37,27; Is. 25,8; 35,10; 65,19; 55,1; 2 Sam. 7,14; Ps. 88,27-28)

21 Pastaj pashë një qiell të ri dhe një tokë të re. Qielli i parë dhe toka e parë ishin zhdukur, dhe deti nuk ishte më. ²Pashë se si qyteti i shenjtë – Jerusalemi i ri – zbriti nga qielli, nga Perëndia. Ishte stolitur si nusja e përgatitur për dhëndrin e saj. ³Pastaj dëgjova një zë të fortë që vinte nga fronti: «Tani Perëndia banon mes njerëzve. Ai do të mbetet mes tyre, dhe ata do të jenë populli i tij. Dhe Ai, Perëndia me ta, do të jetë Perëndia e tyre. ⁴Ai do t'i fshijë të gjithë lotët nga sytë e tyre. Nuk do të ketë më as vdekje, as vaj, as ofshamë, as dhembje. Rendi i mëparshëm mori fund.» ⁵Pastaj Ai që rrinte në fron, tha: «Tani unë i bëj të gjitha të reja!» Ai më tha: «Shkruaji këto fjalë, sepse ato janë të vërteta dhe të besueshme.» ⁶E vazhdoi: «Po, ato u realizuan! Unë jam i Pari dhe i Fundit! Fillimi dhe Mbarimi! Atij që ka etje, unë do t'i jap ujë falas. Unë do t'i jap ujë nga burimi i jetës. ⁷Kush del fitimtar, do të marrë prej meje këtë dhuratë: unë do të jem Perëndia e tij dhe ai do të jetë biri im. ⁸Por frikacakët, tradhtarët dhe të çoroditurit, vrasësit dhe të pabesët, falltarët dhe idhujtarët, si dhe të gjithë ata që largohen nga e vërteta, i pret liqeni që digjet me sqfurfur të zjarrtë.» Kjo është vdekja e

dytë.

Jerusalemi i ri në kohën e mbretërimit të Mesisë

(Ezek. 40,2; 48,30-35; 40,3; Is. 54,11-12; Is. 60,19-20; 60,3,11; 52,1; Ezek. 44,9; 47,1; Zak. 14,8; Zan. 2,9; Ezek. 47,12; Zak. 14,11; Dan. 7,18)

⁹Njëri nga shtatë engjëjt që mbanin shtatë gotat plot me shtatë katastrofat e fundit, u afrua e më tha: «Afrohu! Do të të tregoj Nusen, Gruan e Qengjit.» ¹⁰Shpirti më shtyri në dorë dhe në vegim, engjëlli më çoi në majë të një mali të lartë. Më tregoi qytetin e shenjtë, Jerusalemin, që kishte zbritur nga qielli, nga Perëndia. ¹¹Shkëlqente nga madhështia e Perëndisë dhe ndrinte si një gur i çmuar, si një jaspis i kthjellët si kristali. ¹²Qyteti ishte rrethuar me mure të mëdha e të larta me 12 porta. Portat i ruanin 12 engjëj, dhe në to ishin shkruar emrat e 12 fiseve të Izraelit. ¹³Nga çdo anë e horizontit shiheshin tri porta, nga lindja, nga veriu, nga jugu e nga perëndimi.

¹⁴Muri i qytetit ishte ndërtuar mbi 12 gurë themeli, mbi të cilët ishin shkruar emrat e 12 apostujve të Qengjit.

¹⁵Engjëlli që fliste me mua, kishte një shkop të artë për të matur qytetin, portat dhe muret e tij. ¹⁶Qyteti ishte katror: gjatësia e tij e barabartë me gjerësinë. E mati qytetin me shkop: 12.000 stadje: ♦ gjatësia dhe lartësia e barabartë. ¹⁷Mati edhe murin e qytetit: sipas masës që përdorin njerëzit – 144 kute ♦♦ ¹⁸Muret e qytetit ishin të ndërtuara me jaspis, kurse vetë qyteti me ar të kulluar dhe të tejdukshëm si xhami.

¹⁹Themelet e murit ishin të stolisura me çdo lloj gurësh të çmuar. I pari, guri i themelit, ishte jaspis, i dyti safir, i treti kalcedon, i katërti smerald, ²⁰i pesti sardoniks, i gjashti sard, i shtati krizolit, i teti beril, i nënti topaz, i dhjeti krizopraz, i njëmbëdhjeti hiacint, i dymbëdhjeti ametist. ²¹Dymbëdhjetë portat ishin dymbëdhjetë margaritarë: secila portë përbëhej nga një margaritar i vetëm. Rruga kryesore ishte me ar të kulluar, të tejdukshëm si xhami.

²²Në qytet nuk pashë ndonjë tempull. Perëndia, Zoti i gjithësisë, është vetë tempulli i tij dhe Qengji bashkë me Të. ²³Qyteti nuk ka nevojë as për diell dhe as për hënë për t'u ndriçuar. Atë e ndriçon madhështia e Perëndisë, dhe dielli i tij është Qengji. ²⁴Kombet do të jetojnë në dritën që del nga qyteti. Mbretërit e botës do të sjellin në të dhuratat e tyre. ♦♦♦ ²⁵Portat e tij do të jenë të hapura gjithë ditën: nuk do të mbyllen kurrë, sepse aty nuk do të ketë më natë! ²⁶Në të do të sillen dhuratat madhështore dhe pasuria e popujve. ²⁷Por në të nuk do të hyjë asgjë që nuk është e pastër, as ai që bën vepra të poshtra ose gënjen; do të hyjnë vetëm ata që janë të shkruar në librin e jetës të Qengjit.

♦ numër që simbolizon përsosmërinë. Gjithçka në qytet është shumëfish i numrit 12 (numri i përsosmërisë). ♦♦ që del nga shumëzimi i 12 me 12. ♦♦♦ Mbretërit e botës do të sjellin dhuratat e tyre kur të ngjiten në Jerusalem, për të ripërtërirë besnikërinë e tyre ndaj Mesisë (shih Zak 14,16-19).

22 Engjëlli më tregoi edhe lumin e ujit jetëdhënës: ishte i pastër si kristali. Lumi e ka burimin në fronin e Perëndisë dhe të Qengjit, dhe kalon përmes rrugës kryesore nëpër qytet. Në të dyja anët e lumit rritet pema e jetës. Ajo jep fryt dymbëdhjetë herë në vit, një herë në muaj. Me gjethet e pemës shërohen popujt. ³Në qytet nuk do të ketë më asgjë që qëndron nën mallkimin e Perëndisë. Froni i Perëndisë dhe i Qengjit do të rrijë në qytet. Të gjithë ata që janë aty, do t'i shërbejnë Perëndisë, ⁴do të kenë hyrje të lirë në praninë e tij, dhe do ta kenë emrin e tij në ballë. ⁵Nuk do të ketë më natë, dhe ata nuk do të kenë më nevojë as për dritën e diellit dhe as për dritën e llambës. Perëndia, Zoti, do të jetë drita e tyre, dhe ata do të sundojnë si mbretër përgjithmonë.

Ardhja e Zotit

(Dan. 12,10; Ps. 27,4; Is. 40,10; 62,11; Jer. 17,10; Is. 44,6; 48,12; Gen. 2,9; 3,22; Ps. 11,1,10; Is. 55,1; Br. 4,2; 12,32; Num. 24,17)

⁶Jezusi më tha: «Këto fjalë janë të besueshme dhe të vërteta. Perëndia, Zoti, frymëzuesi i profetëve, e dërgoi engjëllin e tij që t'u tregojë shërbëtorëve të vet atë që duhet të ndodhë së shpejti. ⁷Ja, po vij së shpejti. Lum ai që u përmbahet fjalëve profetike të këtij libri.»

⁸Unë, Gjoni, i dëgjova dhe i pashë të gjitha këto. Kur mbaruan, rashë përmbys para engjëllit që më tregoi të gjitha këto, për ta adhuruar. ⁹Por ai më tha: «Mos e bëj! Edhe unë jam shërbëtor si ti dhe si bashkëbesimtarët e tu, profetët, dhe si të gjithë ata që

dëgjojnë atë që është shkruar në këtë libër. Adhuro Perëndinë!»

¹⁰Pastaj Jezusi më tha: «Mos e vulos për më vonë librin në të cilin janë të shkruara këto fjalë profetike, sepse u afrua koha e realizimit të tyre. ¹¹(Tani është tepër vonë!) Kush vepron në kundërshtim me karakterin e Perëndisë, të vazhdojë kështu! Kush do ndyrësinë, të vazhdojë të ndyrësohet. Por kush vepron në pajtim me karakterin e Perëndisë, të vazhdojë kështu! Kush i takon Perëndisë, të pajtohet edhe më shumë me karakterin e Tij! ¹²Kini kujdes! Unë po vij shpejt! Do të sjell me vete shpërblimin tuaj. Secili do të marrë atë që u përgjigjet veprave të veta. ¹³Unë jam Alfa dhe Omega, i Pari dhe i Fundit, Fillimi dhe Mbarimi. ¹⁴Atë që lan rrobat e veta, e pret gëzimi i pakufishëm. Ai ka të drejtë të hajë frytin e pemës së jetës dhe të hyjë në qytet nga portat. ¹⁵Ndërsa përjashta mbeten të shthururit, falltarët, tradhtarët bashkëshortorë, idhujtarët dhe të gjithë ata që duan ose që ushtrojnë gënjeshtëri.

¹⁶Unë, Jezusi, e dërgova engjëllin tim që t'i bëjë të gjitha këto të njohura në kisha. Unë jam (Mesia) – pasardhësi i premtuar i fisit të Davidit. Unë jam ylli i ndritshëm i mëngjesit!»

¹⁷Shpirti i shenjtë dhe Nusja përgjigjen: «Eja!» Kush e dëgjon këtë, të thotë: «Eja!» Kush ka etje, të vijë, dhe kush do ta pijë ujin e jetës falas, atij do t'i jepet falas!

Fundi

¹⁸Unë, Gjoni, paralajmëroj cilindo që i dëgjon fjalët profetike të këtij libri: kush u shton diçka këtyre fjalëve, atij do t'ia shtojë Perëndia plagët e përshkruara në këtë libër. ¹⁹Por kush i heq diçka këtij libri, atij do t'ia heqë Perëndia pjesën në pemën e jetës dhe në qytetin e shenjtë, që janë përshkruar në këtë libër.

²⁰Por Ai që dëshmon të vërtetën e të gjitha këtyre fjalëve, thotë: «Po, unë po vij shpejt!» Amen! Eja, o Zoti Jezus!

²¹Hiri i Zotit Jezus qoftë me të gjithë!